

NEW YORK TIMES BESTSELLER

LEE CHILD

JACK REACHER

NEVRACAJ SA

Nevracaj sa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.sk

Lee Child

Nevracaj sa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LEE CHILD
NEVRACAJ SA

Copyright © 2013 by Lee Child

Translation © Alojz Keníž, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-5660-033-7

ISBN e-knihy 978-80-5660-293-5 (1. zverejnenie, 2017)

S velkou vdakou venujem čitateľom.

1

Napokon Reachera naložili do auta a odviezli do motela vzdialeného poldruha kilometra, kde mu recepčný dal izbu a tá vyzerala presne tak, ako predpokladal, lebo takých izieb videl už tisícky. Ohrievač zabudovaný do steny robil taký rámus, že pri ňom človek len ťažko zaspával, zato majiteľovi ušetril kopu peňazí. Aj zo všetkých objímok vytŕčali žiarovky s malým wattovým výkonom. Podlahu pokrýval tenký koberec, aký po vyčistení uschne o niekoľko hodín a izbu možno prenajať ešte v ten istý deň. Niežeby ho čistili často. Bol tmavý a mal vzor, ideálny, aby zakryl všetky špinavé šmuhy na zemi. To isté sa dalo povedať o pokrývke na posteli. Nepochybne aj sprcha bude biedna, úzka, uteráky tenké, mydlo malé a šampón lacný. Dobre sem zapadal tmavý a zjazvený drevený nábytok, malý a starý televízny prijímač a sivé a špinavé závesy.

Presne ako predpokladal. Nič, čo by už nevidel najmenej tisíc ráz.

Ale aj tak sa ho zmocnil bezútešný pocit.

Ešte skôr než si vložil do vrecka kľúč, zvrtol sa a vyšiel von. Vzduch bol chladný a trochu vlhký. Uprostred večera, uprostred zimy, v severovýchodnom cípe Virgínie. Lenivá rieka Potomac netiekla odtiaľto ďaleko. Za ňou na východe žia-

ra Washingtonu osvecovala oblaky. Hlavné mesto Spojených štátov amerických, kde sa práve všeličo odohráva.

Auto, čo ho doviezlo, už odchádzalo. Reacher sa díval na zadné svetlá, pomaly sa strácali v hmle. Po chvíli načisto zmizli, svet stíchol a znehybnel. Akurát na minútu, lebo odrazu sa zjavilo iné auto, čulé a sebavedomé, akoby presne vedelo, kam ide. Vošlo na parkovisko. Jednoduchý sedan tmavej farby. Takmer istotne vládne vozidlo. Mierilo ku kancelárii motela, ale lúčmi z reflektoru šiblo po Reacherovej nehybnej postave, hneď zmenilo smer a podišlo priamo k nemu.

Návštevníci. Príčina neznáma, ale správy budú buď dobré, alebo zlé.

Auto zastalo súbežne s budovou tak ďaleko pred Reacherom ako izba za ním, ocitol sa sám v priestore veľkom ako boxerský ring. Z auta vystúpili dvaja chlapi. Napriek chladu mali na sebe len tesné biele tričká a atletické otepľovačky, aké si šprintéri vyzliekajú tesne pred pretekom. S výškou meter osemdesiat a váhou sto kíl naozaj pripomínali atlétov. Na Reachera však nemali, ale nie oveľa. Obaja boli vojaci, hneď si to všimol. Spoznal ich podľa strihu vlasov. Ani jeden civilný holič by im tak brutálne hlavy nevyholil. Trh by mu to nedovolil.

Chlap z pravého predného sedadla prešiel okolo kapoty a zaradil sa k vodičovi. Obaja stáli bok po boku. Obaja mali na nohách veľké biele beztvaré tenisky. Ani jeden sa nedávno nevrátil zo Stredného východu. Ani náznak opálenia, ani vráska pod očami, ani stres či napätie v pohľade. Obaja mladí, čosi vyše tridsiatky. Reacher by im mohol byť otcom. Ešte si nevyslúžili frčky, blysko mu hlavou. Zrejme špecialisti, ale nie seržanti. Nevyzerali na seržantov. Nemali ešte dosť v hlave. Práve naopak. Len tupé, bezvýrazné tváre.

Chlap z pravého predného sedadla sa ozval ako prvý: „Ste Jack Reacher?“

„A kto sa pýta?“ zakontroval opýtaný.

„My.“

„A kto je to my?“

„Sme vaši právni poradcovia.“

Čo očividne neboli. Reacher to hneď spoznal. Armádni právnici necestujú v pároch a dýchajú ústami. Ktovie, kto sú. Prinášajú zlé správy, nie dobré. V takom prípade je vždy najlepšie reagovať okamžite. Celkom ľahko môže predviesť, že náhle pochopil, nadšene k nim pristúpiť, na uvítanie zdvihnúť ruku a potom sa môže nadšený prístup celkom ľahko zmeniť na nezastaviteľný nábeh a zdvihnutou rukou môže švihnúť ako kosou, lakťom tvrdo a presne zasiahnuť tvár chlapa naľavo, potom dupnúť pravou nohou, akoby zabíjal neviditeľného švába, práve v tom spočíva pointa celého výcviku, pričom po dupnutí švihne rovnakým lakťom ako bekhendom do hrdla chlapa vpravo, jeden, dva, tri, úder, dup, úder a hotovo.

Naozaj jednoduché a vždy ide o najbezpečnejší prístup. Reacherova mantra znie: Najprv urob všetky protiopatrenia. Najmä ak stojí oproti tebe presila dvoch na jedného, pričom na svojej strane navyše majú mladosť a mladícku energiu.

No nebol si istý. Nie celkom. Ešte nie. A nemohol si dovoliť chybu. To teda nie za týchto okolností. Čosi mu v tom zabránilo. Premeškal správny okamih.

„Tak čo som právne zbabral?“ spýtal sa.

„Nevhodne ste sa správali,“ odvetil chlap. „Jednotku ste uvrhli do hanby. Vojenský súd nám to všetkým osladí. Preto by ste sa mali pratať z mesta, akoby vám horelo pod nohami. A už sa sem nikdy nevrátiť.“

„Nik nespomínal vojenský súd.“

„Ešte nie. Ale začnú. Už sa tu dlhšie nezdržujete.“

„Som pod velením.“

„Nemohli vás nájsť predtým, nenájdu vás ani teraz. V armáde nepoužívajú hľadačov nezvestných ľudí. A ani jeden by vás aj tak nenašiel. Keď už, ako sa zdá, nie ste ani medzi živými.“

Reacher mlčal.

„Takže toto vám právne radíme,“ zakončil chlap.

„Beriem na vedomie,“ povedal Reacher.

„Musíte urobiť viac, než len brať naše slová na vedomie.“

„Žeby?“

„Lebo vám pomôžeme aj inak.“

„Ako?“

„Zakaždým, keď vás tu nájdeme, nakopeme vás do zadku.“

„Nehovorte.“

„A začneme dnes večer. Aby sme vám sprostredkovali jasnú predstavu o tom, čo máte urobiť.“

„Už ste si niekedy kúpili elektrický spotrebič?“

„Čo sem pletiete elektrické spotrebiče?“

„Raz som v obchode jeden videl. Na zadnej časti mal žltý nápis. Oznamoval, že ak sa budete so spotrebičom paprať, riskujete smrť alebo zranenie.“

„Čo nepoviete?“

„Predstavte si, že aj ja mám na sebe taký nápis.“

„Z takého starého prdka ako vy strach nemáme.“

Vraj starého prdka. Reacherovi sa v mysli premietol obraz jeho otca. Kdesi, kde svietilo slnko. Možno v Okinawe. Stan Reacher, narodený v Laconii, v New Hampshire, kapitán ná-

morenej pechoty, slúžil v Japonsku s manželkou a dvoma dospievajúcimi synmi. Reacher ho s bratom volali „starý prdko“ a zdal sa starý, hoci v tom čase musel byť najmenej o desať rokov mladší ako jeho syn dnes večer.

„Otočte sa,“ požiadal Reacher, „a vráťte sa tam, odkiaľ ste prišli, lebo na toto ste ešte nedorástli.“

„My to však vidíme inak.“

„Ja som si týmto zarábal,“ upozornil ich. „Ale vy to viete, či nie?“

Mlčali.

„Poznám všetky ťahy a finty,“ pokračoval. „Niektoré som aj sám vymyslel.“

Ticho.

Reacher ešte vždy držal v ruke kľúč. Základné pravidlo: Neútoč na chlapa, čo práve prešiel dverami, ktoré sa zamkávajú. Úder je lepší, ale aj jednoduchý kľúč je celkom dobrá zbraň. Zasuň si ho do dlane, špičku prestrč medzi ukazovák a prostredník a máš celkom slušný boxer.

Ale veď sú to len hlúpe decká. Nesmú ho hneď vyviešť z miery. Netreba im hneď dodriapať mäso a polámať kosti.

Vložil si kľúč do vrečka.

Ich tenisky znamenali, že nemajú v pláne doňho kopať. Nik do ničoho nekope mäkkou bielou atletickou obuvou. Nemá to význam. Pokiaľ nechceli kopance predvádzať len tak naoko. Ako pri niektorých druhoch bojových umení, s názvami ako z jedálneho lístka čínskej kuchyne. Teakwondo a podobne. Vhodné akurát tak na olympijské hry, ale až zúfalé na ulici. Ak človek dvíha nohy ako pes pri hydrante, je jasné, že dostane na frak. Priam si žiada, aby ho zvalili na zem a dokopali do bezvedomia.

Vedia o tom vôbec títo chlapci? Pozreli sa mu na nohy? Reacher mal obuté vojenské kanady. Pohodlné a trvanlivé. Kúpil ich v Južnej Dakote. Plánoval ich nosiť celú zimu.

„Odchádzam do izby,“ oznámil.

Bez odpovede.

„Dobrá noc,“ dodal.

Bez odpovede.

Reacher sa čiastočne otočil a o pol kroka cúvol k dverám, urobil plynulých deväťdesiat stupňov aj s plecom a presne ako čakal, obaja chlapi sa nerozmyslene a mimovoľne pohli k nemu, rýchlejšie, než sa pohyboval on, pripravení vrhnúť sa naňho.

Nechal ich, aby nabrali hybnosť, vtom sa zvrtol opačným štvrtkruhom k nim, vtedy sa už pohyboval presne tak rýchlo ako oni, stodvadsaťpäť kíľ pripravených zraziť sa s dvesto kíľami, krútil sa ďalej a vystrelil dlhý ľavý hák na ľavého chlapa. Zasiahol ho podľa predpokladu tvrdo do ucha a zrazil mu hlavu doboka, odrazila sa mu od partnerovho pleca, v tej chvíli už Reacher namieril pravú ruku priamo do jeho brady. Zasiahol ju a hlava mu vyletela dohora a znovu klesla, presne tak ako kamošova lietala hore-dolu v takmer tej istej sekunde. Ako dvom bábkam, keď si bábkar kýchne.

Obaja zostali na nohách. Ľavý chlap sa klátil ako námorník na lodi a pravý sa tackal dozadu. Ľavý stál vratko na päťach a stred tela nechal otvorený a nechránený. Reacher mu vrazil pravačku na solar tak silno, že mu vyrazil dych, no zároveň tak jemne, aby mu nespôsobil neurologické problémy. Protivník sa prehol dopredu, kvokol si a objal kolená. Reacher prešiel popri ňom, išiel za pravým chlapom, ktorý ho videl prichádzať a zahnal sa naňho biednou pravačkou. Reacher ju odrazil ľavým predlaktím a zopakoval úder na solar.

Chlap sa prelomil ako zápalka, presne ako jeho druh.

Potom ich už len ľahko postrkoval, aby sa obrátili správnym smerom, a nakoniec ich podrážkou kanady kopol do zadku, najprv jedného a hneď nato aj druhého. Leteli k autu, dost silno doň narazili hlavou a padli na zem. Na dverách zanechali plytké preliačiny. Ležali, lapali po dychu, stále pri vedomí.

Ráno budú vysvetľovať preliačené auto a bolesť hlavy. To je všetko. Za týchto okolností milosrdné. Zhovievavé. Ohľaduplné. Dokonca jemné.

Starý prdko.

Natoľko starý, aby mohol byť ich otec.

V tom čase bol Reacher vo Virgínii necelé tri hodiny.

2

Reacher cestu zo snehu v Južnej Dakote napokon zvládol. Ale nie rýchlo. Dva razy sa zdržal v Nebraske a postupoval veľmi pomaly. V Missouri sa dlho načakal, nakoniec stopol strieborný ford, riadil ho kostnatý chlap, mieril na východ a rozprával celú cestu z Kansasu do Columbie, kde stíchol. V Illinois sa viezol v rýchlom čiernom porsche, odhadoval, že je ukradnuté, a potom nasledovali dvaja muži s nožmi v motoreste. Chceli peniaze a Reacher predpokladal, že sú ešte stále v nemocnici. V Indiane prežil dva dni cestovaním nikam a napokon zastavil pokrkváný modrý cadillac, opatrne ho riadil ctihodný starý pán s motýlikom rovnakej modrej farby ako lak na aute. V Ohiu strávil štyri dni v malom meste, napokon stopol nákladnú dodávku silverado s mladým manželským párom a psom, jazdili celý deň a hľadali prácu. Podľa Reachera ju mohli obaja nájsť. Pes, ten tak ľahko prácu nenájde. Pravdepodobne zostane navždy na debetnej

strane účtovnej knihy. Bol to veľký, zbytočný orech bledej farby, asi štvorročný, dôverčivý a priateľský. A mal srsti na rozdávanie, hoci zima sa dostala len do polovice. Reacher skončil pokrytý jemnými zlatými chĺpkami.

Potom nasledoval nelogický okruh na sever a východ do Pensylvánie, ale nikoho nestopol. Strávil deň neďaleko Pittsburghu, ďalší pri Yorku a potom ho asi dvadsaťročný černochoch v bielom tridsaťročnom buicku odviezol do Baltimoru v Marylande. Postupoval naozaj pomaly.

Ale z Baltimoru to už išlo ľahšie. Baltimore sa nachádzal na medzištátnej diaľnici 95 a Washington bola ďalšia zastávka smerom na juh, a časť Virgínie, kam Reacher mieril, sa nachádzala viac-menej vo washingtonskej bubline, nie ďalej na západ od Arlingtonského národného cintorína než od Bieleho domu na východe. Reacher cestoval z Baltimoru autobusom, vystúpil vo Washingtone na autobusovej stanici za železničnou stanicou Union, kráčal mestom k washingtonskému okruhu, potom po Dvadsiatej tretej ulici k Lincolnovmu pamätníku a po moste k cintorínu. Pred bránou bola autobusová zastávka. Miestny spoj väčšinou pre záhradníkov. Reacherov cieľ sa volal Skalný Potok, v tejto oblasti existovalo takých miest s rovnakým názvom mnoho, lebo všade boli skaly aj potoky, osadníci bývali dosť izolovaní jeden od druhého a rovnako opisní vo svojich pomenúvacích zvykoch. Bezpochyby v časoch blata, nohavíc po kolená a parochní to bola celkom malá koloniálna dedina, ale neskôr sa stala len ďalšou križovatkou na stovkách štvorcových kilometrov drahých domov a lacných parkov. Reacher sa díval z okna autobusu, všímal si známe pozoruhodnosti, katalogizoval nové a čakal.

Jeho konkrétnym cieľom bola masívna budova. Asi pred šesťdesiatimi rokmi ju postavilo ministerstvo obrany z akéhosi dávno zabudnutého pôvodného dôvodu. Po štyridsiatich rokoch sa o ňu uchádzala vojenská polícia – omylom, ako sa ukázalo. Istý dôstojník mal na mysli iný Skalný Potok, ale budovu dostal tak či tak. Istý čas zostala prázdna a potom ju odovzdali novovytvorenej stodesiatej špeciálnej jednotke vojenskej polície ako hlavný stan.

Bola najbližšie k domovskej základni, akú kedy Reacher mal.

Z autobusu vystúpil na rohu o dve ulice ďalej, na úpätí dlhého kopca, po ktorom prešiel mnoho ráz. Cesta, čo viedla k nemu, mala tri pruhy, popraskaný betónový chodník a staré stromy v ohradených priestoroch. Budovu hlavného stanu mal vľavo pred sebou, na širokom parkovisku za vysokým kamenným múrom. Videl len strechu so sivou škridlou, jej severná strana už obrastala machom.

Z trojprúdovky viedla do areálu príjazdová cesta, prechádzala vysokým múrom medzi dvoma tehlovými stĺpmi, tie si Reacher pamätal ako kedysi dekoratívne. Nevisela na nich brána. Neskôr ju však na ne osadili. Išlo o ťažké kusy ocele na kolieskach, ktoré behali v drážkach zasadených do starého asfaltu. Teoreticky mali na mysli bezpečnosť, ale v praxi sotva, lebo brána bola vždy dokorán. Tesne za ňou stála strážna budka, aj tá bola nová. Okupoval ju vojak prvej triedy a na sebe mal novú armádnú maskáčovú uniformu – podľa Reachera vyzerala ako vrecovité vzorované pyžamo. Podvečer sa chýlil k večeru a svetlo pomaly slablo.

Zastal pri strážnej budke a vojak sa naňho spýtavo pozrel. „Prišiel som navštíviť vášho veliteľa,“ oznámil.

„Myslíte majorku Turnerovú?“ spýtal sa vojak.

„Koľko tu máte veliteľov?“ začudoval sa Reacher.

„Len jedného.“

„Krstné meno Susan?“

„Áno. Správne. Majorka Susan Turnerová.“

„Práve k nej idem.“

„Aké meno mám zapísať?“

„Reacher.“

„A čo vás sem privádza?“

„Osobné záležitosti.“

„Počkajte moment.“ Vojak zdvihol telefón a zavolať. *Istý pán Reacher sa žiada k majorke Turnerovej.* Rozhovor prebiehal oveľa dlhšie, ako Reacher predpokladal. V jednom okamihu vojak zakryl mikrofón dlaňou a spýtal sa: „Ste ten istý Reacher, čo tu bol kedysi veliteľom? Major Jack Reacher?“

„Áno,“ prikývol.

„A rozprávali ste sa s majorkou Turnerovou telefonicky z Južnej Dakoty?“

„Áno,“ zopakoval.

Vojak uviedol do telefónu dve súhlasné odpovede a načúval ďalej. Potom zložil a povedal: „Nech sa páči, môžete ísť.“ Začal mu vysvetľovať cestu, no vtom sa zarazil a povedal: „Zrejme viete, kam máte ísť.“

„Zrejme viem,“ pritakal Reacher. Vykročil a neurobil ani desať krokov, keď začul škripavý zvuk, zastal a obzrel sa.

Brána sa za ním zatvárala.

Budovu pred ním postavili v architektonickom štýle ministerstva obrany z päťdesiatych rokov dvadsiateho storočia. Dlhú a nízku, s jedným poschodím, z tehly, kameňa a škridla, so zelenými kovovými okennými rámami a zeleným rúrkovým

zábradlím na schodoch ku dverám. Pre ministerstvo obrany predstavovali päťdesiate roky zlatý vek. Rozpočet obrovský. Armáda, námorníctvo, letectvo, námorná pechota, vojsko dostali všetko, o čo požiadali. A ešte čosi navyše. Na parkovisku stáli autá. Zopár jednoduchých, tmavých a často používaných armádnych sedanov. Zopár farebne svetlejších osobných vozidiel, ale v zásade starších. Stálo tam aj osamelé tmavozelené a čierne vojenské terénne vozidlo, veľké a hrozivé, vedľa červeného dvojsedadlového autíčka. Reacherovi blysko hlavou, či náhodou nepatrí Susan Turnerovej. Považoval to za celkom možné. Podľa hlasu z telefónu mu pripadala ako žena, ktorá by mohla rada jazdiť na takom vozidle.

Po krátkom kamennom schodisku vybehol k dverám. Rovnaké schody, rovnaké dvere, ale od jeho čias premaľované. Možno aj viac ráz. V armáde majú kopy farby a vždy ju radi používajú. Vnútri všetko vyzeralo viac-menej ako vždy. Vošiel do vstupnej haly s kamenným schodiskom na prvé poschodie vpravo a s recepčným pultom vľavo. Vstupná hala sa postupne menila na chodbu a tá viedla po celej dĺžke budovy, s kanceláriami na ľavej aj pravej strane. Dvere na kanceláriách dopoly zasklili nepriehľadným sklom. V chodbe sa svietilo. Vonku panovala zima a v budove bolo vždy šero.

Pri recepčnom pulte stála žena v rovnakom vojenskom pyžame ako vojak pri bráne, ale uprostred hrude so seržantskými pásikmi. Ako cieľ na zamierenie, pomyslel si Reacher. Pál. Sám dával prednosť starým vojenským maskáčom. Seržantka bola černoška a nezatvárila sa nadšene, keď ho uvidela. Niečo ju očividne hnevalo.

„Jack Reacher k majorke Turnerovej,“ uviedol po vojensky.

Seržantka sa zarazila a niekoľko ráz zahabkala, akoby mu chcela niečo dôležité povedať, ale nakoniec dostala zo seba len: „Pokojne choďte do jej kancelárie, však viete, kde je.“

Reacher prikývol. Vedel, kde je. Kedysi v nej sedával on. „Ďakujem, pani seržantka,“ zakončil rozhovor.

Vyšiel po schodoch. Po rovnakom ošúchanom kameni, popri rovnakom kovovom zábradlí. Po týchto schodoch vyšiel najmenej tisíc ráz. Raz sa zatočili a vyústili rovno nad vstupnou halou na konci dlhej chodby prvého poschodia. Svetlo v nej svietilo. Na podlahe rovnaké linoleum. Dvere na kanceláriách vpravo aj vľavo mali rovnaké nepriehľadné sklo ako na prvom poschodí.

Jeho kancelária bola tretia na ľavej strane.

Nie jeho, ale Susan Turnerovej.

Uistil sa, či si košelu riadne zasunul, a prstami si prešiel po vlasoch. Nemal potuchy, čo povie. V telefóne sa mu jej hlas páčil. To bolo všetko. Tušil, že zrejme patrí zaujímavej osobe. Chcel sa s ňou stretnúť. Jednoduché ako facka. Urobil dva kroky a zastal. Určite si pomyslí, že mu preskočilo.

Ale ak sa o nič nepokúsi, nič nezíska. Pokrčil plecami a znovu vykročil. Tretie vľavo. Dvere boli rovnaké ako vždy, ale premaľované. Drevené naspodku, sklenené navrchu, zvlnený vzor skla štiepal nejasný pohľad dnu na rozmazané vertikálne rezy. Pri kľučke na stene pripevnili menovku takmer ako firemnú: *Maj. S. R. Turnerová, veliteľka*. Niečo nové. Za jeho čias mu meno namaľovali na drevo, pod sklo, ešte stručnejšie: *Maj. Reacher, veliteľ*.

Zaklopal.

Zvnútra začul slabý hlas. Možno *vstúpte*. Preto sa nadýchol, otvoril dvere a vošiel dnu.

Očakával zmeny, ale veľa si ich nevšimol. Na podlahe rovnaké tmavé linoleum vyleštené do mierneho lesku. Stôl zostal rovnaký, oceľový ako bojová loď, premaľovaný, ale na niektorých miestach znovu ošúchaný na lesklý kov, ešte vždy preliachnený tam, kam vrazil hlavu, už ani nevie akému chlapovi, keď sa mu končilo veliteľovanie. Stoličky rovnaké, aj za stolom, aj pred ním, úžitkové kusy z polovice minulého storočia, aké by sa dali dobre predať v nejakom zberateľskom obchode v New Yorku alebo San Franciscu. Registračky rovnaké. Osvetlenie rovnaké, na troch malých reťaziach viseli kontúrované sklené gule.

Rozdiely sa väčšinou dali predvídať a vyplývali z plynutia času. Na stole stáli tri konzolové telefóny, kde kedysi býval len jeden starý ťažký čierny aparát. Dva počítače, jeden stolový a jeden prenosný, kde kedysi bývali len dva zaraďovače na nevybavené a vybavené veci a kopa papiera. Mapa na stene nová a súčasná a lampa svietila zeleno a choro, moderná žiarivková a úsporná žiarovka. Pokrok dokonca aj na ministerstve armády.

Len jedna vec sa v kancelárii nedala predvídať a predpovedať.

Za stolom nesedela majorka, ale podplukovník.

3

Podplukovník za stolom mal na sebe rovnaké vojenské bojové pyžamo ako všetci ostatní, ale na ňom vyzeralo horšie. Ako svojrázne šaty na maškarný večierok. Nie preto, lebo by nebol vo forme, ale preto, lebo sa tváril vážne, riaditeľsky a kancelársky. Akoby sa jeho vyvolenou zbraňou stala verzatilka a nie

samopal. Nosil oceľové okuliare a oceľovosivé vlasy mal začesané ako školák. Hodnostné pásy a menovka potvrdzovali, že je naozaj podplukovník v armáde Spojených štátov amerických a volá sa Morgan.

„Prepáčte, pán podplukovník. Prišiel som za majorkou Turnerovou,“ povedal Reacher.

„Sadnite si, pán major,“ odvetil Morgan.

Schopnosť veriť býva zriedkavá a vzácna, a v armáde veľmi cenená. A tento Morgan jej mal požehnané. Tak ako vlasy a okuliare, aj hlas mal z ocele. Netáral, nekričal, nebuzeroval. Jednoducho rázne predpokladal, že všetci rozumní chlapi urobia presne to, čo im prikáže, lebo nemajú inú skutočnú ani praktickú alternatívu.

Reacher si sadol pri okne na stoličku pre hostí. Mala pružné ohnuté rúrkové nohy a pod jeho váhou sa trochu rozhojdala. Pamätal si na tento pocit. Sedel na nej už aj predtým, či už pre to alebo pre ono.

„Prosím vás, povedzte, prečo ste vlastne prišli,“ požiadal Morgan.

V tom okamihu Reacherovi blysko hlavou, že dostane správu o smrti. Susan Turnerová je mŕtva. Možno padla v Afganistane. Alebo zomrela pri dopravnej nehode.

„Kde je majorka Turnerová?“ spýtal sa.

„Tu nie, ako vidíte,“ odvetil Morgan.

„A kde potom?“

„K tomu sa ešte dostaneme, ale najprv potrebujem vedieť, o čo vám ide.“

„O čo mi má ísť?“

„O majorku Turnerovú.“

„Mne nejde o majorku Turnerovú.“

„Ale pri bráne ste sa na ňu pýtali.“

„Ide o osobnú vec.“

„A to je aká?“

„Rozprával som sa s ňou po telefóne. Videla sa mi zaujímavá. Tak som si povedal, že sem skočím a pozvem ju na večeru. Predpisy jej nezakazujú súhlasiť s pozvaním,“ odvetil Reacher.

„Alebo nesúhlasiť, ako sa tiež mohlo stať.“

„Mohlo.“

„O čom ste sa rozprávali po telefóne?“ vyzvedal Morgan.

„O všeličom.“

„O čom presne?“

„Pán plukovník, išlo o súkromný rozhovor. A navyše netuším, kto ste.“

„Som veliteľ špeciálnej jednotky stodesať.“

„Už ním nie je majorka Turnerová?“

„Už veru nie.“

„Myslel som, že post je určený pre majora. A nie podplukovníka.“

„Velím tu len dočasne. Naprávam pochybenia. Poslali ma sem, aby som upratol tento bordel.“

„Chcete mi naznačiť, že tu je bordel?“

Morgan si otázku nevšímal. „Dohodli ste sa s majorkou Turnerovou presne, kedy sa stretnete?“ spýtal sa.

„Nie presne,“ odvetil Reacher.

„Priala si, aby ste prišli?“

„Nie presne,“ zopakoval.

„Áno alebo nie?“

„Ani jedno. Povedzme, že išlo len o nejasný úmysel na oboch stranách. Ak sa dakedy dostanem do tejto oblasti. Asi tak.“

„A zrazu ste tu, v tejto oblasti. Prečo?“

„Prečo nie? Musím predsa niekde byť.“

„Chcete mi nahovoriť, že ste sa sem terigali až z Južnej Dakoty na základe nejasného úmyslu?“

„Páčil sa mi jej hlas. Máte s tým problém?“ spýtal sa Reacher.

„Ste nezamestnaný, je tak?“

„V súčasnosti.“

„Odkedy?“

„Odkedy som vystúpil z armády.“

„To je hanebné.“

„Kde je majorka Turnerová?“ naliehal Reacher.

„V tomto rozhovore nejde o majorku Turnerovú,“ odvetil Morgan.

„A o čo teda?“

„Zhovárame sa o vás.“

„O mne?“

„Absolútne sa netýka majorky Turnerovej. Ale vytiahli sme váš spis. Možno bola na vás zvedavá. Na vašom spise bola zástava. Mala sa aktivovať, keď ho otvoríme. Čo by nám ušetrilo trochu času. Nanešťastie zlyhala a neaktivovala sa, kým sme spis nevrátili. Ale lepšie neskôr ako nikdy. Lebo ste tu.“

„O čom to rozprávate?“

„Poznali ste človeka menom Juan Rodriguez?“

„Nie. Kto to je?“

„V istom čase sa oňho zaujímala stodesiatka. Teraz je mŕtvy. Poznáte istú Candice Daytonovú?“

„Nie. Aj ona je mŕtva?“

„Pani Daytonová je ešte našťastie živá. Ale ako sa ukazuje, nie veľmi šťastná. Naozaj si ju nepamätáte?“

„Čo má toto všetko znamenať?“

„Dostali ste sa do problémov, pán major.“

„Prečo?“

„Úradník na ministerstve obrany dostal lekárske záznamy a podľa nich pán Rodriguez zomrel priamo v dôsledku bitky, ktorú dostal pred šesnástimi rokmi. Keďže v týchto prípadoch neplatí časové obmedzenie, technicky je považovaný za obeť vraždy.“

„Naznačujete tým, že niekto z mojich ľudí ho zmlátil? Pred šesnástimi rokmi?“

„Nie, také niečo nenaznačujem.“

„To sa mi uľavilo. Ale prečo je pani Daytonová nešťastná?“

„To nie je moja téma. O tom sa s vami porozpráva niekto iný.“

„Ale musia si pohnúť. Už sa tu dlhšie nemienim zdržovať. Najmä ak tu nie je majorka Turnerová. Nespomínam si na ďalšiu atrakciu, čo by ma v tomto okolí priťahovala.“

„Ale musíme sa tu zdržať,“ zdôraznil Morgan. „Vás a mňa čaká ešte dlhý a zaujímavý rozhovor.“

„O čom?“

„Dôkazy jasne naznačujú, že pána Rodrigueza ste pred šesnástimi rokmi zmlátili práve vy.“

„Kravina.“

„Pridelia vám advokáta. Ak ide o kravinu, určite sa tak vyjadrí aj on.“

„Kravinou som myslel to, že my dvaja budeme viesť dlhý rozhovor. Alebo s nejakým advokátom. Som civil a vy ste debil, čo nosí pyžamo.“

„Takže odmietate dobrovoľne spolupracovať?“

„Prvý raz vravíte pravdu.“

„V takom prípade poznáte odsek desať zo zákonníka Spojených štátov?“

„Niektoré jeho časti,“ odvetil Reacher.

„Tak potom možno viete, že jedna konkrétna časť hovorí o tom, kedy človek s vašou hodnosťou opúšťa armádu a nestáva sa civilom. Nie okamžite a nie celkom. Zostáva záložníkom. Nemá povinnosti, ale je subjektom ďalšieho povolania.“

„Ale na koľko rokov?“ chcel vedieť Reacher.

„Máte prístup k tajným informáciám.“

„Zrejme mám.“

„Spomínate si na papiere, ktoré ste museli podpísať, aby ste ho dostali?“

„Matne,“ odvetil. Spomínal si na kopy chlapov v miestnosti, všetci dospelí a vážni. Právnici a notári, pečate a kolký, perá.

„Dost sa toho popisalo. Prirodzene. Ak máte poznať štátne tajomstvá, štát chce mať nad vami kontrolu. Predtým, v súčasnosti aj potom,“ vysvetľoval Morgan.

„Koľko potom?“

„Väčšina materiálu zostáva tajná šesťdesiat rokov.“

„To je smiešne.“

„Nebojte sa,“ povedal podplukovník. „Z podpísaného nevyplýva, že zostanete záložníkom šesťdesiat rokov.“

„To ste ma potešili.“

„Vraví sa v ňom niečo ešte horšie. Vraví sa, že večne. Ale ako býva zvykom, najvyšší súd nám to ešte osolil. Zákonom nariadil, aby sme rešpektovali štandardné tri riadky obmedzení spoločných pre všetky prípady článku desať.“

„A to sú?“

„Aby sme vás úspešne znovu povolali, musíte byť zdravý, do päťdesiatpäť rokov a schopný výcviku.“

Reacher mlčal.

„Ste zdravý?“ spýtal sa Morgan.

„Celkom slušne.“

„Koľko máte rokov?“

„Do päťdesiatpäťky mi ešte dosť chýba.“

„Ste schopný výcviku?“

„Pochybujem.“

„Aj ja. Ale ide o empirické rozhodnutie.“

„Myslíte to vážne?“

„Úplne,“ odvetil Morgan. „Jack Reacher, od tejto chvíle tohto dňa ste oficiálne povolovaný do vojenskej služby.“

Reacher mlčal.

„Ste späť v armáde, pán major,“ dodal podplukovník.

„A vaša riť odteraz patrí mne.“

4

Nekonal sa veľký obrad. Neprijímal sa nováčik ani sa neprijímal znovu. Stačili Morganove slová a miestnosť trochu potemnela, keď sa vojak postavil na stráž na chodbe pred dvere a zatienil svetlo prechádzajúce cez nepriehľadné sklo. Reacher ho videl celého, zvisle pokrájaného, vysokého, so širokými plecami, uvoľnene stál a hľadel pred seba.

„Musím vám povedať, že bude odvolacie konanie. Budete mať k nemu voľný prístup. Dostanete aj obhajcu.“

„Dostanem obhajcu?“ Reacher neveril vlastným ušiam.

„Ide o otázku jednoduchej logiky. Odvoláte sa, lebo sa chcete dostať von. Čo znamená, že urobíte prvé kroky dnu. Čiže dostanete to, čo sa vám armáda rozhodne dať. Ale predpokladám, že budeme rozumní.“

„Nespomínam si na Juana Rodrigueza.“

„Aj v tomto prípade dostanete obhajcu.“

„Čo sa tomu chlapovi stalo?“

„Vy mi povedzte,“ odvetil Morgan.

„Neviem. Nespomínam si.“

„Odišli ste od neho, keď mal poranený mozog. Napokon ho to zmohlo.“

„Kto je to ten on?“

„Popierať vám nepomôže.“

„Nič nepopieram. Vravím len, že na toho chlapa si nespomínam.“

„Také reči môžete viesť so svojím advokátom.“

„A kto je Candice Daytonová?“

„To isté. Len iný advokát.“

„Prečo iný?“

„Ide o iný prípad.“

„Som zatknutý?“

„Nie,“ odvetil podplukovník. „Ešte nie. Prokurátori sa rozhodnú, kedy to uznajú za vhodné. Ale dovedy ste pod mojím velením ako pred dvoma minútami. Nateraz si ponecháte svoju hodnosť. Administratívne vás prideliť do tejto jednotky a máte príkaz chápať túto budovu ako svoju základňu a chodiť do nej každé ráno o ôsmej hodine. Tento priestor nesmiete opustiť. Je definovaný ako deväťkilometrový rádius od tohto stola. Budete ubytovaný na mieste podľa výberu armády.“

Reacher mlčal.

„Máte otázky, pán major?“ spýtal sa ho Morgan.

„Musím nosiť uniformu?“

„V tejto chvíli nie.“

„Ulavilo sa mi.“

„To nie je žart, pán major. Situácia je do značnej miery nevýhodná najmä pre vás. Ako najhoršiu berte možnosť pobytu v leavenworthskej väznici za vraždu. Ale pravdepodobnejších bude desať rokov za zabitie, ak vezmeme do úvahy šesťnásť-ročný odstup. No ani ten najlepší prípad nie je veľmi príťažlivý, ak vezmem do úvahy, že sa musíme zaoberať pôvodným zločinom. Mám na mysli nevhodné správanie s novým prepusteným z armády, no tentoraz bez pocty. Ale váš advokát vám to všetko vysvetlí.“

„Kedy?“

„Príslušné oddelenie sme už upovedomili.“

V starej budove nemali cely ani zabezpečené priestory. Nikdy v nej neboli. Len kancelárie. Reachera nechali tam, kde sedel, na stoličke pre návštevníkov, nik ho nesledoval, nik s ním nehovoril, úplne ho ignorovali. Strážnik pokojne stál na druhej strane dverí. Morgan začal ťukať, písať a hľadať na prenosnom počítači. Reacher lovil v pamäti Juana Rodrigueza. Pred šesťnástimi rokmi robil už dvanásť mesiacov veliteľa stodesiatky. Vtedy len začínal. Meno Rodriguez znelo po španielsky. Poznal veľa Španielov v službe aj mimo nej. Spomínal si, že príležitostne niekoho udrel, v službe aj mimo nej, niekedy aj Španielov, ale ani jeden sa nevolal Rodriguez. A ak sa stodesiatka zaujímala o Rodrigueza, určite by si pamätal jeho meno, celkom isto. Najmä z takého ranného obdobia, keď sa každý prípad považoval za dôležitý. Stodesiatka bola pokusná jednotka. Každý jej pohyb sa sledoval. Každý výsledok sa hodnotil. Každý chybný krok sa pitval.

„O čo v tom prípade išlo?“ spýtal sa.

Morgan mu neodpovedal. Ďalej ťukal, písal a hľadal. Reacher sa preto pustil do spomínania na Candice Daytonovú. Uznáva, poznal mnoho žien v službe aj mimo nej. Candice je celkom bežné meno. Rovnako aj Daytonová. Ale obidve mená spolu preňho neznamenalí vôbec nič. Ani zdrobnenina Candy. Candy Daytonová? Candice Daytonová? Nič. Niežeby si pamätal všetko. Nikto si všetko nepamätá.

„Mala Candice Daytonová nejaké spojenie s Juanom Rodriguezom?“ vyzvedal.

Podplukovník zdvihol zrak, akoby prekvapený, že mu v kancelárii sedí návštevník. Akoby naňho zabudol. Neodpovedal na otázku. Len zdvihol jeden z komplikovaných telefónov a objednal si auto. Reacherovi povedal, aby si šiel sadnúť k seržantke.

Tri kilometre odtiaľ človek, ktorého len traja ľudia na svete poznali ako Romea, vytiahol mobil a vytočil číslo osoby, a tú len dvaja ľudia na svete poznali ako Júlia, a povedal: „Znovu ho odviedli do služby. Plukovník Morgan to práve uviedol na počítači.“

„A čo bude nasledovať?“ spýtal sa Júlio.

„Priskoro, aby som vedel.“

„Utečie?“

„Šialenec utečie.“

„Kam ho pošlú?“

„Predpokladám, že do zvyčajného motela.“

Seržantka pri recepčnom pulte na prízemí nevravela nič. Jazyk mala zviazaný ako predtým. Reacher sa oprel o stenu a potechu nechal plynúť čas. O desať minút vojak prvej triedy

vošiel z chladu dnu, zasalutoval a požiadal Reachera, aby ho nasledoval. Úradne a slušne. Som nevinný, pokiaľ mi nedokážu vinu, odhadoval Reacher, aspoň v očiach niekoľkých ľudí. Vonku na dvore stál armádny sedan a motor mu bežal. Mladý poručík vedľa neho neohrabane a zarazene podupkával. Podržal zadné dvere a Reacher nasadol. Poručík sa usadil vedľa vodiča a vojak šoféroval. Po poldruha kilometri dorazili do motela, do takmer rozpadnutej, prevalenej starej budy na tichej večernej predmestskej trojprúdovej ulici. Poručík podpísal papier, recepcný podal Reacherovi kľúč a auto odišlo preč.

Vzápätí prišlo druhé auto, s chlapmi v tričkách a atletických otepľovačkách.

5

Na otepľovačkách ani tričkách nemali vrecká. Ani jeden z nich nemal identifikačnú známku. Ani preukaz totožnosti. Aj auto bolo úplne čisté. Nič v ňom, okrem zvyčajných vojenských dokumentov uložených úhľadne v odkladacom priestore. Ani zbrane, ani osobné veci, ani skryté peňaženky, ani zdrapy papiera, ani účtenky od benzínu. Poznávacia značka riadne štátom zaregistrovaná. Na aute nič nenormálne okrem dvoch preliacín na dverách.

Ľavý chlap stál pred vodičovými dverami. Reacher ho potiahol tri metre po asfalte. Vôbec sa nebránil. Život nie je zábavná televízna relácia. Ak udriete chlapa poriadne z boku do hlavy, nevyskočí pripravený pustiť sa do ďalšej bitky. Zostane na zemi hodinu aj viac, celý ubolený, omráčený a dezorientovaný. Už dávno sa naučil: ľudský mozog je oveľa cit-

livejší na posunutie zo strany na stranu ako spredu dozadu. Zrejme evolučná zvláštnosť, ako vo väčšine prípadov.

Reacher otvoril vodičove dvere a nasadol do auta. Motor nebežal, ale kľúč bol v zapalovaní. Posunul sedadlo dozadu a naštartoval. Hodnú chvíľu len nehybne sedel a cival pred seba cez predné okno. *Nemohli vás nájsť predtým, nenájdu vás ani teraz. V armáde nepoužívajú hľadačov nezvestných ľudí. A aj tak by vás ani jeden nenašiel. Keďže, ako sa zdá, už nie ste ani medzi živými.*

Nastavil si zrkadlo. Stupil nohou na brzdú a zaradil rýchlosť. *Prinajmenšom nevhodné správanie a nové prepustenie, tentoraz bez pocty.*

Zložil nohu z brzdy a vyrazil.

Odviezol sa naspäť k budove hlavného stanu a zaparkoval päťdesiat metrov od nej na trojprúdovej ulici. V aute bolo teplo a motor nechal bežať, aby nevychladol. Díval sa cez predné sklo a pred sebou nevidel najmenší pohyb. Nik neprichádzal, nik neodchádzal. Za jeho čias stodesiatka pracovala nepretržite dvadsaťštyri hodín, sedem dní v týždni a nevidel dôvod, prečo by sa na tom malo niečo zmeniť. Do služby odvelení noční dozorní budú na svojich miestach a rovnako aj službukonajúci dôstojník, ostatní dôstojníci odídu zo služby, kam sa im zapáči, len čo vykonajú svoju prácu. Ako obyčajne, ale nie v túto konkrétnu noc. Nie počas chaosu alebo krízy a celkom istotne nie, ak majú medzi sebou človeka, ktorý prišiel problémy odstrániť. Nik neodíde skôr ako Morgan. Základný vojenský predpis.

Morgan odchádzal o hodinu. Reacher ho videl celkom jasne. Cez bránu prešiel jednoduchý sedan, zabočil na troj-

prúdovú ulicu a prešiel popri mieste, kde Reacher parkoval. V tme zachytil jeho záblesk za volantom, vo vojenskom bojovom pyžame a okuliaroch, vlasy ešte vždy úhľadne učesané, hľadel pred seba, oboma rukami zvieral volant, ako stará teta na ceste do obchodu. Reacher pozrel do zrkadla a uvidel, ako za kopcom miznú jeho zadné svetlá.

Čakal.

A aj sa dočkal, v priebehu nasledujúcej štvrt hodiny došlo k ozajstnému exodu. Z dvora vyšlo päť ďalších áut, dve zabočili doľava, tri doprava, v štyroch sa viezol len vodič, v jednom traja pasažieri. Všetky vozidlá zarosila nočná hmla a za všetkými sa ťahali studené biele výfukové plyny. Postupne mizli v diaľke, vľavo, vpravo, rozplývali sa a svet znovu tíchol.

Reacher len pre všetky prípady počkal ďalších desať minút. Nič sa však nestalo. Päťdesiat metrov od budovy všetko pôsobilo usporiadane a ticho. Nočný dozorný si hovel vo vlastnom svete. Reacher zaradil rýchlosť, pomaly schádzal z kopca a zabočil do brány. Nový dozorný mal službu v strážnej búde. Mladík s bezvýraznou a stoickou tvárou. Reacher zastal, stiahol okno a chalan sa spýtal: „Prajete si?“

Uviedol mu meno a vysvetlil: „Podľa rozkazu sa hlásim do služby.“

„Nerozumiem.“ Mladý vojak sa zatváril prekvapene.

„Nemáte ma na zozname?“

Chalan ho skontroloval.

„Áno, správne,“ odvetil. „Major Reacher. Ale až na zajtra ráno.“

„Dostal som rozkaz hlásiť sa pred ôsmou ráno.“

„Áno, vidím, ale teraz je len jedenásť večer.“

„Čo je pred ôsmou ráno. Podľa rozkazu.“

Mladík sa zarazil.

„Je to len otázka chronológie. Rád by som sa pustil do práce, preto idem o trochu skôr,“ vysvetlil Reacher.

Dozorný mlčal.

„Môžete si to overiť u plukovníka Morgana, ak chcete. Celkom isto je už vo svojej ubytovni.“

Chalan stále mlčal.

„Alebo si to overte u službukonajúceho seržanta.“

„Dobre,“ konečne sa ozval vojak. „Radšej sa opýtam jeho.“

Zavolať a chvíľu načúval, potom zložil a povedal: „Seržant vás žiada, aby ste sa uňho zastavili.“

„Celkom isto to urobím, pán vojak,“ prisľúbil Reacher. Viezol sa ďalej a zaparkoval hneď vedľa červeného dvojmiestneho autíčka, ešte tu stálo, presne tam, kde predtým. Vystúpil, zamkol dvere a chladným povettrím prešiel k dverám. Vstupná hala pôsobila ticho a nehybne. Celkom jasný rozdiel medzi dňom a nocou. Ale pri recepcnom pulte zazrel tú istú seržantku. Dokončovala prácu, kým odíde zo služby. Sedela na vysokej stoličke a písala na klávesnici. Zrejme upresňovala služobný denník. V celej armáde sa všetko dopodrobna zaznamenávalo. Prestala písať a zdvihla zrak.

„Uvediete moju návštevu do úradného záznamu?“ spýtal sa Reacher.

„Akú návštevu?“ začudovala sa. „A vojakovi pri bráne som jasne povedala nie.“

Už nemá jazyk zviazaný, len čo votrelec Morgan opustil budovu. Pôsobila mlado, ale nekonečne schopne, ako je zvykom u seržantov na celom svete. Na páske nad pravým prsníkom si prečítal meno: Leachová.

„Viem, kto ste,“ pokračovala.

„Už sme sa dakedy stretli?“ spýtal sa.

„Nie, ale v našej budove ste známy. Ako prvý ste velili tejto jednotke.“

„Viete, prečo som sa vrátil?“

„Áno. Oznámili nám.“

„Ako na to reagovali zamestnanci?“

„Jedni tak, iní onak.“

„A ako ste zareagovali vy?“

„Som si istá, že existuje primerané vysvetlenie. A šesťnásť rokov je dlhý čas. Z čoho možno vyplýva, že je v tom politika. Čo býva zvyčajne poriadne svinstvo. A aj keď nie je, som si istá, že ten chlap si to zaslúžil. Alebo aj niečo horšie.“

Reacher sa nezmohol na slovo.

„Rozmýšľala som, či vás nemám varovať, keď ste sem prišli,“ pokračovala Leachová. „Pre vás by bolo najlepšie odtiaľto zutekať. Preto som vás chcela zavrátiť a poslať preč. Ale dostala som rozkaz, nesmela som. Prepáčte.“

„Kde je majorka Turnerová?“ spýtal sa.

„Dlhá história,“ odvetila seržantka.

„Skúste ma stručne informovať.“

„Poslali ju do Afganistanu.“

„Kedy?“

„Včera napoludnie.“

„Prečo?“

„Máme tam ľudí. Vznikol nejaký problém.“

„Aký problém?“

„Neviem.“

„No a?“

„Nikdy sa tam nedostala.“

„Ste si istá?“

„O tom niet pochyb.“

„A kde je teraz?“

„Nik nevie.“

„Kedy sem prišiel plukovník Morgan?“

„Niekoľko hodín po tom, ako majorka Turnerová odišla.“

„Koľko hodín?“

„Asi dve.“

„Uviedol dôvod, prečo sem prišiel?“

„Zrejme v dôsledku toho, že majorku Turnerovú uvoľnili z postu veliteľa.“

„Nič konkrétne?“

„Vôbec nič.“

„Niečo pobabrala?“

Leachová neodpovedala.

„Seržantka, pokojne mi povedzte pravdu.“

„Nie, nič nepobabrala. Odvádzala kvalitnú prácu.“

„Tak to je všetko, čo máte? Len dôsledky a zmiznutie?“

„Aspoň doteraz.“

„Nijaké klebety?“ vyzvedal ďalej Reacher. Seržanti vždy bývali súčasťou siete. Vždy boli a vždy budú. Ako klebetné mlyny. Ako uniformované verzie bulvárnych plátok.

„Začula som len takú drobnosť,“ priznala Leachová.

„Akú?“

„Asi to nič nie je.“

„Ale?“

„A nemá to nijaký súvis.“

„Ale?“

„Ktosi mi povedal, že vo väznici v posádke Dyer majú nového väzňa.“

6

Pevnosť Dyer je armádna základňa v tesnej blízkosti Pentagónu. Ale Leachová prezradila Reacherovi, že osem rokov po tom, ako ho prepustili z armády, úsporné opatrenia spôsobili, že ju spojili so základňou námornej pechoty v Helsingtone. Nové zväčšené zariadenie dostalo logicky veľmi čudné meno: Spoločná základňa Dyer-Helsington. Za Reacherových čias boli Dyer aj Helsington miesta s vysokou reputáciou, plné vážnych a veľmi dôležitých ľudí. Napokon sa stalo, že Dyer vyzeral skôr ako obchodný dom Saks na Piatej avenue než obchodný dom Wal-Mart. Dokonca sa dopyčul, že obchodný dom námornej pechoty je ešte lepší. Preto sa nová zmiešaná verzia pravdepodobne nedostala nižšie na spoločenskom rebríčku. Preto do jeho ciel umiestňovali vysoko postavených väzňov. Nie opitých bitkárov ani drobných zlodejčkov. Typickým nájomníkom bol preto major vojenskej polície. Najmä z toho dôvodu mohla byť Leachovej klebeta pravdivá. Väznica Dyer sa nachádzala severozápadne od Pentagónu. Uhlopriečne cez cintorín. Ani nie deväť kilometrov od budovy hlavného stanu stodesiatky. Možno aj menej.

„Keď je armáda a vyholené hlavy, ako nazývajú príslušníkov námornej pechoty, na rovnakom mieste, ako im to spolu funguje?“ pokračoval Reacher vo vypytovaní.

„Politici robia všetko, aby ušetrili cent,“ odvetila seržantka.

„Nezavolali by ste im?“

„Idete tam? Teraz?“

„V tejto chvíli nemám nič lepšie na práci.“

„Máte auto?“

„Dočasne,“ odvetil.

Noc bola tichá, tmavá, predmestská a cesta autom do Dyeru mu netrvala ani desať minút. Dostať sa však na Spoločnú základňu trvalo oveľa dlhšie. Spojenie prebehlo ani nie štyri roky po jedenástom septembri a nech usporili akékoľvek peniaze, neusporili ich na bezpečnosti. Hlavná brána sa nachádzala na južnej strane komplexu a na človeka urobila poriadny dojem. Zovšadiaľ trčali dračie betónové zuby, prelievali premávku po úzkej uličke zahradenej tromi po sebe idúcimi strážnymi búdkami. Reacher mal na sebe obnosené civilné šaty a nemal vojenský preukaz totožnosti, vlastne nijaký, okrem ošúchaného a dokrkvaného amerického pasu, aj tomu už prešla platnosť. Viezol sa však v štátnom aute, čo vyvolávalo dobrý prvý dojem. Vojaci mali počítače a on sa v polovici tohto večera vrátil do aktívnej služby. Armáda mala seržantov a Leachová rozsvietila priaznivú sieť záplavou telefonických hovorov. A v Dyeri mali aj oddelenie pre vyšetovanie zločinov a na Reacherovo mierne prekvapenie tu stále pracovali chlapi, čo poznali chlapcov, a tí poznali iných chlapcov, čo si spomínali na jeho meno. A to malo za následok, že o štyridsaťpäť minút po prvej zastávke pri strážnej búdke už stál zoči-voči kapitánovi vojenskej polície na väzenskej vrátnici.

Počerný kapitán sa tváril vážne, mal okolo tridsiatky a z menovky na maskáčoch sa dozvedel, že sa volá Weiss. Pôsobil čestne, slušne a rozumne milo, preto mu Reacher vysvetlil: „Pán kapitán, ide čisto o osobnú záležitosť. Ani zďaleka nie úradnú. A keďže som v tejto chvíli zrejme trochu problematický, mali by ste postupovať veľmi opatrne. Nemali by ste moju návštevu nikde zaznamenať. Ale ani úplne so mnou odmietnuť hovoriť.“

„Ako problematický?“ spýtal sa Weiss.

„Údajne som niečo vykonal pred šesnástimi rokmi, teraz sa to vrátilo a zahryzlo sa mi do zadku.“

„A čo ste vykonali?“

„Nespomínam si, ale nepochybne mi to niekto veľmi skoro pripomenie.“

„Podľa počítača vás práve povolali.“

„Správne.“

„O takom niečom som ešte nepočul.“

„Ani ja.“

„Nevyzerá to dobre. Akoby vás naozaj ktosi chcel dostať späť do svojej právomoci.“

Reacher prikývol. „Tak to aj beriem. Akoby ma vytrhli z civilného života, aby ma potrestali. Ale veľmi si to zľahčili. Vôbec ma nevypočúvali.“

„Myslíte, že to myslia vážne?“

„V tejto chvíli to tak vyzerá.“

„Čo potrebujete odo mňa?“

„Hľadám majorku Susan Turnerovú z jednotky vojenskej polície stodesať.“

„Prečo?“

„Ako som už naznačil, ide o osobnú záležitosť.“

„Spojenú s vaším problémom?“

„Nie. V nijakom prípade.“

„Ale vy ste predsa pracovali v stodesiatke, nie?“

„Dávno pred tým, ako sa k nej majorka Turnerová čo len priblížila.“

„Takže vy nevyvraciate svedeckú výpoveď ani neovplyvňujete svedka?“

„Jednoznačne nie. Ide o niečo úplne iné.“

„Ste jej priateľ?“

„Dúfal som, že sa k tomu postupne prepracujem. Alebo aj nie, závisí od toho, čo si o nej pomyslím, keď sa s ňou stret-
nem.“

„Ešte ste sa s ňou nestretli?“

„Je tu?“

„V cele. Od včerajšieho popoludnia.“

„Z čoho ju obvinili?“

„Zobrala úplatok.“

„Od koho?“

„Neviem.“

„Za čo?“

„Nemám potuchy.“

„Aký veľký úplatok?“

„Ja som len žalárnik,“ odvetil Weiss. „Viete, ako je to. Som tu piate koleso na voze.“

„Môžem ju vidieť?“

„Návštevné hodiny sa už skončili.“

„Koľko nových hostí ste dostali dnes večer?“

„Len ju.“

„Takže sa nejdete od roboty pretrhnúť. A z nášho stretnu-
tia nerobíte záznam. Takže sa o tom nik nedozvie.“

Weiss otvoril zelený karisblok. Poznámky, pracovné po-
stupy, denné rozkazy, niektoré tlačené, iné napísané rukou.
„Ako sa zdá, očakávala vás,“ vyhlásil. „Predložila žiadosť cez
právniku. Spomenula vás aj menom.“

„Akú žiadosť?“

„Ide vlastne skôr o inštrukciu.“

„Akú?“

„Nechce vás vidieť.“

Reacher onemel.

Weiss sklopil zrak na karisblok a povedal: „Citujem: Na výslovnú žiadosť obžalovanej za nijakých okolností nevydať majorovi Jackovi Reacherovi, vystúpenému z armády Spojených štátov, bývalému veliteľovi jednotky vojenskej polície stodesať, povolenie na návštevu.

7

Reacher sa zo **Spojenej** základne dostal len o niečo rýchlejšie než do nej. Pri každej strážnej búde mu kontrolovali totožnosť a vykonali prehliadku kufra, aby sa ubezpečili, že je ten, za koho sa vydáva, a nič neukradol. Keď prešiel poslednou prekážkou, vracal sa rovnakou trasou, akou chodí miestny autobus. Čoskoro však zastavil pri obrubníku. Mal na výber niekoľko diaľničných výjazdov. Medzištátna diaľnica 395 sa ťahala na juh a západ. Diaľnica Georgea Washingtona viedla popri rieke na sever a západ. Diaľnica 66 smerovala na západ. Diaľnica 395 na východ, ak by po nej chcel ísť. Všetky tiché a premávka plynula rýchlo. Za nimi sa rozprestierala veľká krajina. Diaľnica 95 hore-dolu po východnom morskom aj po západnom pobreží, päť dní odtiaľto, navyše obrovské vnútrozemie, prázdne a osamelé.

Nemohli ta nájsť predtým, nenájdu ta ani teraz.

Nové prepustenie, tentoraz bez pocty.

Nechce vás vidieť.

Reacher sa odrazil od obrubníka a zaviezol sa späť do motela.

Obaja chlapi v tričkách už odišli. Očividne sa pozviechali na nohy a dakam sa odtackali. Reacher odstavil ich auto pri

obrubníku, dvesto metrov od motela. Kľúč nechal v zapaľovani a dvere odomknuté. Buď ho ukradnú zloději, alebo sa obaja chlapi poň vrátia. Fakt mu na tom nezáležalo.

Prešiel krátku vzdialenosť a vošiel do bezútešnej izby. Mal pravdu. Sprcha bola biedna a úzka, uteráky tenké, mydlo malé a šampón lacný. Ale vyumýval sa, ako sa najlepšie dalo, a potom si ľahol do postele. Matrac mu pripomínal vrece naplnené guľkovým plastom a plachty zvlhli od nepoužívania. Ale aj tak zaspal. V hlave si nastavil budík na siedmu a už sa len nadychoval a vydychoval. Stačilo.

Romeo znovu vytočil Júlia a povedal: „Práve sa usiloval v Dyeri stretnúť s Turnerovou. Samozrejme, neuspel.“

„Naši chlapi ho museli minúť v moteli,“ odvetil Júlio.

„Tým sa netráp.“

„Dúfam.“

„Dobrá noc.“

„Aj tebe.“

Reacher nespал ani do siedmej. O šiestej ho zobudilo rezké klopanie na dvere. Znelo pracovne. Nie hrozivo. *Klop, klop, klopity klop*. Šesť hodín ráno a niekto už má dobrú náladu. Vyšuchol sa z postele, spod matraca vytiahol nohavice a natiahol si ich. Vzduch v izbe bol ostrý od chladu. Videl si vlastný dych. Ohrievač celú noc nefungoval.

Naboso prešiel po lepkavom koberci a otvoril dvere. Ruka v rukavici, čo sa už chystala znovu zaklopať, sa rýchlo stiahla. Bola pripojená k predlaktiu a rameno k telu oblečenému do slávnostnej armádnej uniformy so samými označeniami právnickej príslušnosti. Advokát.

Vlastne advokátka.

Podľa menovky na pravej strane uniformy sa volala Sullivanová. Nosila uniformu ako pracovný kostým. V ruke, ktorou neklopala, držala aktovku a nepovedala nič. Nebola primalá, ale líniu očí mala na úrovni Reacherovho nahého hrudníka, kde mal starú ranu od guľky tridsaťosem, očividne ju zaujala.

„Prosím?“ Ako prvý sa ozval Reacher.

Jej tmavozelený sedan stál za ňou. Obloha sa ešte vždy černala.

„Major Reacher?“ spýtala sa.

Má okolo tridsaťpäť rokov, odhadoval Reacher, aj ona je majorka s krátkymi tmavými vlasmi a očami ani milými, ani chladnými.

„Čím vám môžem poslúžiť?“ zareagoval.

„Malo by to byť opačne.“

„Vás vybrali, aby ste ma zastupovali?“

„Za moje hriechy.“

„Budete ma obhajovať v prípade povolania do armády alebo v prípade Juana Rodrigueza, alebo v prípade Candice Daytonovej?“

„Na odvolanie proti povolaniu do armády zabudnite. Asi tak o mesiac dostanete päť minút pred porotou, ale nevyhráte. Také niečo sa nikdy nestáva.“

„Takže ide o Rodrigueza alebo Daytonovú?“

„O Rodrigueza,“ odvetila Sullivanová. „Mali by sme sa do toho hneď pustiť.“ Ale ani sa nepohla. Pohľadom mu prechádzala po hrudníku až k pásu, kde mal ďalšiu jazvu, v tejto chvíli už vyše štvrtstoročia starú, veľkú škaredú hviezdicu poprekladanú surovými štychmi, preťatú ranou nožom, tá bola o čosi novšia, ale aj tak dosť stará.

„Viem,“ povedal, „esteticky pôsobím hrozne, ale aj tak podte ďalej.“

„Nie, radšej počkám v aute. Pozhovárame sa pri raňajkách,“ odvetila.

„Kde?“

„O dve ulice ďalej je bufet.“

„Platíte?“

„Za seba, za vás nie.“

„O dve ulice ďalej? Nemohli ste mi priniesť kávu?“

„Mohla, ale nepriniesla.“

„Ako vidím, od vás sa dočkám veľkej pomoci. Stačí mi jedenásť minút a som hotový.“

„Jedenásť?“

„Toľko mi trvá každé ráno, kým sa dám dohromady.“

„Väčšina ľudí by povedala desať.“

„Potom sú buď rýchlejší ako ja, alebo nepresní.“ Zatvoril dvere, prebehol k posteli a znovu si vyzliekol nohavice. Vyzerali celkom slušne. Tým, že ich uložil pod matrac, ich mal takmer ako vyžehlené. Vošiel do kúpeľne a pustil sprchu. Umyl si zuby a vliezol pod slabý, vlažný prúd vody. Použil, čo zostalo z mydla a šampónu. Poutieral sa vlhkým uterákom, obliekol sa a vyšiel von. Na sekundu presne jedenásť minút. Život mal postavený na zvykoch.

Majorka Sullivanová otočila auto. Mala taký ford ako ten strieborný, v ktorom sa pred mnohými dňami previezol cez Missouri. Otvoril predné dvere a nasadol. Advokátka sedela vzpriamená, zaradila rýchlosť, pomaly a opatrne vyšla z parkoviska. Sukňu uniformy mala na kolenách. Na nohách tmavé nylonky a jednoduché čierne šnurovacie topánky.

„Ako sa voláte?“ spýtal sa Reacher.

„Predpokladám, že viete čítať,“ odvetila.

„Myslel som krstné meno.“

„Záleží na ňom? Aj tak ma budete volať pani majorka.“

Vyjadřila sa spôsobom ani priateľským, ani nepriateľským. Ani neočakávaným. Osobné vzťahy nemala na programe. Armádni obhajcovia sú usilovní, inteligentní a profesionálni, ale nestoja na ničej strane, len na armádnej.

Bufet bol skutočne o dve ulice ďalej, ale ulice dlhé. Doľava, doprava a potom rad obchodov na krajnici ďalšej trojprúdovej ulice. Nachádzalo sa medzi nimi aj železiarstvo, lekáreň bez názvu, rámovanie obrazov, obchod so zbraňami a zubár. Bufet stál na konci celkom osamotene. Mal bielu omietku, vnútri kopy výzdoby a Reacher by sa stavil, že majiteľ je Grék a na jedálnom lístku bude milión ponúk. Čo podľa jeho názoru skôr pripomínalo reštauráciu než bufet. Bufety bývali biedne, ošumelé, jednoduché, také neciteľné ako bojová puška.

Vybrali si box v bočnom krídle a čašníčka bez požiadania priniesla kávu, čo o čosi zlepšilo Reacherov názor na tento podnik. Laminátový jedálny lístok mal kopy strán a bol takmer taký veľký ako stôl. Na druhej strane zbadal lievance a vajcia. Ďalej už nehľadal.

„Odporúčam dohodu o treste,“ ozvala sa Sullivanová. „Prokurátor bude žiadať päť rokov, my im ponúkneme jeden a dohodneme sa na dvoch. To zvládnete. Dva roky vás nezabijú.“

„Kto je Candice Daytonová?“ spýtal sa Reacher.

„To nie je môj prípad. O nej sa budete rozprávať s niekým iným.“

„A kto je ten Juan Rodriguez?“

„Toho ste udreli po hlave a na zranenie zomrel.“

„Nespomínam si naňho.“

„V takomto prípade to nie je najlepšia odpoveď. Vyznie tak, akoby ste po hlave udreli toľko ľudí, že ani neviete rozlíšiť jedného od druhého. Podnieti sa tým len ďalšie vyšetrovanie. Niekomu možno napadne vytvoriť zoznam. A z toho, čo som počula, môže byť celkom dlhý. V trom čase pracovali príslušníci jednotky stodesať dosť surovo.“

„A ako je to teraz?“

„Možno o trochu lepšie. Ale ďaleko od vynikajúco.“

„To je váš názor?“

„To je moja skúsenosť.“

„Viete niečo o Susan Turnerovej?“

„Poznám jej obhajcu.“

„No a?“

„Zobrala úplatok.“

„Je to isté?“

„Existuje toľko elektronických údajov, že by uviedli do pohybu aj bojovú loď. Predvčerom o desiatej hodine si na Kajmánských ostrovoch otvorila bankový účet, o jedenástej sa na ňom objavilo stotisíc dolárov a o dvanástej ju zatkli viac-menej pri čine. Mne sa to vidí až nadmieru jasné a uzatvorené. A dosť typické pre stodesiatku.“

„Z vašich slov usudzujem, že moju starú jednotku nemáte veľmi rada. Z čoho môže vzniknúť problém. Lebo ja mám nárok na kompetentnú obhajobu. Podľa šiesteho dodatku a podobne. Myslíte si, že ste tou pravou osobou na túto prácu?“

„Som tou osobou, akú vám dávajú, takže si na ňu zvykajte.“

„Mal by som aspoň vidieť dôkazy proti mne, nemyslíte? Nie je náhodou v šiestom dodatku niečo aj o tom?“

„Pred šesnástimi rokmi ste veľa nepapierovali.“

„Len trochu.“

„Viem,“ odvetila Sullivanová. „Videla som, koľko je toho. Medzi iným ste robili aj denné sumáre. Mám jeden, a podľa toho ste išli vypočúvať pána Rodrigueza. Ďalej mám správu z pohotovosti okresnej nemocnice z toho dňa, keď ho prijali. Okrem iného mal poranenú hlavu.“

„A to je všetko? Čo s tým mám ja? Veď mohol spadnúť zo schodov, keď som od neho odišiel. Mohol ho zraziť nákladník.“

„Lekári na pohotovosti si mysleli, že ho zrazil.“

„To sú slabé argumenty,“ namietol. „V skutočnosti vlastne ani nejde o prípad. Na nič z toho si nespomínam.“

„Ale spomínate si na schody, z ktorých mohol pán Rodriguez po vypočutí spadnúť.“

„Špekulácia,“ bránil sa Reacher. „Hypotéza. Rečový zvrät. Rovnako ako nákladník. Nemajú nič.“

„Majú prísazné prehlásenie,“ povedala advokátka. „O niečo neskôr ho Rodriguez podpísal. Obviňuje vás v ňom, že ste naňho zaútočili.“

8

Sullivanová zdvihla na vinylovú lavicu v boxe aktovku. Vytiahla z nej hrubý spis a vyložila ho na stôl. „Príjemné čítanie,“ zaželala Reacherovi.

Príjemné, samozrejme, nebolo. Išlo o dlhý a ničomný záznam dlhého a ničomného vyšetrovania, dlhého a ničomného zločinu. Všetko sa začalo operáciou Púštny štít ešte na konci deväťdesiatych rokov dvadsiateho storočia, čiže predbežnou

fázou pred operáciou Púštna búrka, z čoho vznikla prvá golfská vojna po tom, ako Saddám Husajn z Iraku napadol suseda, nezávislý štát Kuvajt. Pol milióna mužov a žien zo slobodného sveta sa zhromaždilo na šesť dlhých mesiacov, aby nakopali Saddáma do zadku, čo v konečnom dôsledku zabralo celých sto hodín. Potom pol milióna mužov a žien sa znovu vrátilo domov.

Problém vznikol z postupného znižovania zásob a materiálu. Vojsko potrebuje veľa materiálu. Šesť mesiacov na jeho vytvorenie, šesť mesiacov na jeho zlikvidovanie. A tvoreníu sa venovalo oveľa viac starostlivosti a pozornosti ako znižovaniu. Znižovanie sa čoraz väčšmi stávalo chaotickým. Zapojili sa doň desiatky nacionalistov. Skrátka, veľa materiálu sa stratilo. Čo vyvolávalo rozpaky. Ale účtovné knihy musia sedieť. Preto sa chýbajúci materiál zapísal ako zničený, iný ako poškodený a ďalší ako jednoducho stratený, a knihy za uzavreli.

Kým sa isté položky nezačali objavovať na uliciach amerických miest.

„Už si spomínate?“

„Áno,“ odvetil Reacher. Spomínal si veľmi dobre. Práve pre výskyt týchto zločinov sa vytvorila jednotka stodesať. Protitankové a protiletcké prenosné zbrane obyčajne nekončia na uliciach náhodou. Niektorí ich musí ukradnúť, priniesť a predať. Osoby neznáme, ale osoby určitej kategórie. Väčšinou z logistických jednotiek. Chlapci, čo musia týždenne presúvať desiatky ton na základe nejasných prepravných dokladov, si vždy nájdu spôsob, ako sem-tam stopiť tonu, dve pre zábavu a zisk. Alebo aj sto ton. Stodesiatka dostala za úlohu zistiť kto, ako, kde a kedy. Jednotka bola nová, meno si musela

urobiť a tvrdo sa do veci pustila. Reacher strávil pri tejto práci stovky hodín a jeho tím ešte oveľa viac.

„Ale aj tak si nespomínam na Juana Rodrigueza,“ zopakoval.

„Prejdite na koniec spisu,“ poradila mu Sullivanová.

Poslúchol ju a vtedy zistil, že na Juana Rodrigueza si pamätá celkom dobre.

Len nie ako na Juana Rodrigueza.

Stodesiatka dostala slušný tip na člena pouličného gangu v južnej centrálnej časti Los Angeles, známeho pod menom Pes, išlo údajne o skratku prezývky Veľký pes, lebo ten lotor bol vraj poriadne hebedo tak postavením, ako aj veľkosťou. Oddelenie drog sa oňho nezaujímalo, lebo sa nestal súčasťou drogových vojen. Ale podľa udania neskutočne bohatol z predávania zbraní na čiernom trhu obom stranám naraz. Vždy ochotný pomôcť. Práve sa chystal vyložiť jedenásť debien s ťažkými zbraňami pod anglickou skratkou SAW, čiže píla, ale celkom isto nešlo o kovové predmety so zubkami na rezanie dreva, ale o hrôzu naháňajúce, plne automatické ťažké guľomety s desivými schopnosťami a desivými účinkami.

Reacher odišiel do Los Angeles, prechádzal sa po horúch prašných uliciach a kládol správne otázky na správnych miestach. V tom prostredí vystupoval neomylnne ako vojak, vydával sa za rebelantského pešiaka a ponúkal zaujímavé veci na predaj. Veľké množstvo granátov, raketometov a munície, čo prerážajú pancier. Aj pištole Beretta. Všetci sa, prirodzene, tvárili opatrne, ale napokon komédia zabrala. O dva dni už stál zoči-voči Psovi, a ten sa naozaj ukázal ako poriadne chlapiško, mohol vážiť dobrých dvesto kíľ.

Posledná strana v spise obsahovala prísazné prehlásenie a mala nadpis Svedecká výpoveď Juana Rodrigueza, známeho aj ako Veľký pes alebo len Pes. Všade sa v ňom opakovalo Reacherovo meno, ako aj dlhý zoznam zranení vrátane prerazenej lebky, zlomených rebier, poškodenia tkaniva a pomliaždenín. Naspodku ho podpísal sám Rodriguez a svedok, právnik z bulváru Ventura v losangeleskej štvrti Studio City, a notársky potvrdil ešte niekto iný.

„Už si naňho spomínate?“ spýtala sa Sullivanová.

„V prísaznom prehlásení klamal,“ odvetil Reacher. „Nikdy som sa ho ani prstom nedotkol.“

„Vážne?“

„Prečo by som sa mal? Nezaujímal ma. Chcel som zistiť iba jeho zdroj, to je všetko. Chcel som chytiť chlapa, od ktorého nakupoval. Potreboval som jeho meno.“

„A z guľometov v uliciach Los Angeles ste si nerobili ťažkú hlavu?“

„Tie malo na starosti mestské policajné oddelenie, nie ja.“

„Dozvedeli ste sa to meno?“

„Áno.“

„Ako?“

„Spýtal som sa a on mi odpovedal.“

„A to len tak?“

„Viac-menej.“

„A to čo znamená?“

„Vedel som, ako mám vypočúvať. Presvedčil som ho, že viem viac, než som vedel. Nebol to veľký lúmen. Prekvapuje ma, že mu niekto vôbec mohol poraniť mozog.“

„A ako vysvetlíte nemocničnú správu?“

„A to musím? Taký ako on pozná kopu odporných a nechutných ľudí. Možno deň predtým niekoho poriadne obtiahol. Nepohyboval sa vo veľmi civilizovanom prostredí.“

„Takže týmto sa bránite? Na smrť ho zranil iný vagabund?“

„Keby som ho bol spracoval ja, už by z nemocnice nevyliezol. Aj tak to bol len kus zbytočného hovna.“

„Nemôžem ísť pred prokurátora s tým, že ho zmlátil niekto iný. Nemôžem ho predsa presviedčať, že vy by ste ho rovno zabili a nie smrteľne zranili.“

„Budete musieť.“

„Nie, nebudem musieť. Mali by ste ma pozorne počúvať, pán Reacher. Mali by ste celú vec brať vážne. Môžem pre vás zariadiť dohodu, ale vy si musíte všetko dôkladne premyslieť. Postaviť sa k veci zodpovedne a prejaviť trochu lútosti.“

„Tomu neverím.“

„Radím vám, ako najlepšie viem.“

„Nemôžem dostať iného obhajcu?“

„Nie,“ odvetila advokátka. „Nemôžete.“

Zvyšok raňajok zjedli mlčky. Reacher si chcel presadnúť k inému stolu, ale neurobil to, lebo si pomyslel, že by vyzeral maličkerne. Každý zaplatil svoje a vyšli k autu, kde mu Sullivanová oznámila: „Mám ešte povinnosti. Vy môžete zájsť aj pešky alebo ísť autobusom.“

Nasadla do auta a odišla. Reacher zostal na parkovisku sám. Po trojprúdovke pred ním premávali miestne autobusy. Tridsať metrov od neho bola zastávka s lavičkou. Čakali na nej dvaja ľudia. Dvaja muži. Mexičania, obaja oveľa chudší ako Veľký pes. Ctihodný občania, pravdepodobne išli do práce na cintorín alebo pracovali ako údržbári v Alexandrii či Washingtone.

Ďalšiu autobusovú zastávku mal päťdesiat metrov napravo. Na nej ďalšia lavička. Na svojej strane ulice, nie na druhej. Smer na sever, nie na juh. Von, nie dnu. Do bohatej štvrte McLean a možno do Restonu vo Washingtonu. Potom do Leesburgu a napokon až do Winchestra. Kde bude čakať viac väčších autobusov, ktoré sa budú terigať cez Apalačské vrchy do Západnej Virgínie, Ohia a Indiany. A ešte ďalej.

Nemohli vás nájsť predtým, nenájdu vás ani teraz.

Nové prepustenie, tentoraz bez pocty.

Nechce vás vidieť.

Reacher čakal. Ovzdušie bolo chladné. Premávka nepretržitá. Autá a nákladiaky. Všetky značky a modely, celé spektrum farieb. Vtom vľavo ďaleko od seba zbadal autobus. Mieril na sever, nie na juh. Mieril von, nie dnu. Lavička stála päťdesiat metrov doprava. Čakal. Veľkú dodávku prerobili na miestny autobus, nie diaľkový. Mestská hromadná doprava so zlacneným cestovným. Pomaly vrčal a blížil sa k nemu.

Nechal ho odísť. Prešiel pomimo neho a pokračoval v chôdzi, nestaral sa o nič.

Pešo prešiel k budove hlavného stanu stodesiatky. Asi tri kilometre presne za tridsať minút. Minul svoj motel. Auto s preliačenými dverami zmizlo od obrubníka. Buď si poň prišli, alebo ho ukradli.

Do starej kamennej budovy vošiel o päť minút osem a stretol sa s ďalšou advokátkou, ktorá mu prezradila, kto je Candice Daytonová a prečo je nešťastná.

9

Dozorný, s ktorým sa Reacher stretol deň predtým, stál v strážnej búde. Mal dennú službu. Reacherovi kývol hlavou, aby prešiel bránou, a ten vykročil ku krátkemu schodisku a čerstvo natretým dverám. Na parkovisku ešte stálo vojenské bojové vozidlo. Rovnako aj červené dvojseedlové autíčko. Auto s preliačenými dverami nie.

Pri pulte vo vstupnej hale stál nový seržant. Zrejme mal nočnú a práve končil. Tentoraz beloch o čosi rezervovanejší ako Leachová. Nie vyslovene nepriateľský, ale mlčky a trochu prísny, pripomínal miernejšiu verziu chlapcov v tričkách z predchádzajúcej noci: *Uvedli ste jednotku do hanby*. „Plukovník Morgan vás žiada, aby ste sa okamžite hlásili na číslo dverí dvestosedem,“ povedal.

„Ako okamžite?“

„Okamžite,“ odvetil dozorný.

„Ďakujem, pán seržant,“ povedal Reacher. Miestnosť číslo 207 sa nachádzala na prvom poschodí, štvrtá vľavo, vedľa jeho kancelárie. Alebo vedľa kancelárie Susan Turnerovej či teraz Morganovej. Za jeho čias patrila dvestosedmička Karle Dixonovej, jeho účtovníčke. Jeho finančnej odborníčke. Vyriešila kopu ťažkých prípadov. V deväťdesiatich deviatich prípadoch zo sto sa zločiny páchajú z lásky, z nenávisti alebo pre peniaze, a na rozdiel od toho, čo sa vraví v Biblii, najčastejšie pre peniaze. Dixonová sa nedala vyvážiť ani zlatom a Reacher mal pekné spomienky na kanceláriu číslo 207.

Vyšiel po schodoch, kráčať po chodbe a minul svoju kanceláriu. Tabuľka s menom zostala ešte na stene: Majorka S. R. Turnerová, veliteľka. V hlave začul hlas kapitána Weissa a hlas majorky Sullivanovej: *Zobrala úplatok*. Možno existovalo cel-

kom nevinné vysvetlenie. Možno jej zomrel vzdialený strýko a v uránových baniach jej zanechal akcie. Možno išlo o baňu v cudzine, preto prišli peniaze zo zahraničia. Možno z Austrálie. V Austrálii majú urán. Aj zlato, uhlie a železnú rudu. Alebo z Afriky. Kiežby tu bola Karla Dixonová. Hodila by len jedným očkom na papiere a okamžite by zistila pravdu.

Na dvere kancelárie číslo 207 nezaklopal. Nemal dôvod. Okrem Morgana mal v budove pravdepodobne najvyššiu hodnotu. A hodnota je hodnota aj za jeho zvláštnych okolností. Vošiel rovno dnu.

Miestnosť zívala prázdnotou. A už nešlo o kanceláriu. Premenili ju na akúsi konferenčnú miestnosť bez pracovného stola, ale zato s okrúhlym stolom a šiestimi stoličkami. Uprostred neho stálo niečo, čo pripomínalo pavúka, pravdepodobne špeciálny telefón pre skupinové diskusie so vzdialenými účastníkmi. Pri jednej stene skrinka, zrejme na kávu a sendviče počas schôdzí. Lampa mala tvar sklenej gule, v nej už svietila slabo a choro ekonomická a ekologická žiarovka.

Reacher prešiel k oknu a vyzrel von. Nič zvláštne nevidel. Na parkovisku z tejto strany budovy nestálo ani jedno auto. Len veľký smetný kontajner a kopa starého nábytku, stoličiek a registračiek. Čalúnenie na stoličkách sa od vlhkosti nafúкло a registračky hrdzaveli. Za odpadom stál kamenný múr a ponad neho mal pekný výhľad na východ až k cintorínu a rieke. V diaľke dovidel na Washingtonov pamätník, mal rovnakú farbu ako hmla. Za ním nízko z oblakov vykúkalo vodnaté slnko.

Za chrbtom sa mu otvorili dvere a Reacher sa obrátil, očakával Morgana. Ale ten neprišiel. Opäť sa zopakovalo predchádzajúce dejá vo. Úhľadná slávnostná uniforma s právnickými

označeniami. Advokátka. Podľa menovky sa volala Edmondsová. Trochu sa podobala na Sullivanovú. Tmavá, upravená, veľmi profesionálne pôsobiaca, na sebe mala sukňu, nylonky a jednoduché čierne topánky. Bola mladšia ako Sullivanová. Mala nižšiu hodnotu. Kapitánka. A lacnejšiu aktovku.

„Major Reacher?“ spýtala sa.

„Dobré ráno, pani kapitánka,“ slušne pozdravil.

„Volám sa Tracy Edmondsová a som z OLZ.“

Čo znamenalo z Oddelenia ľudských zdrojov, kedysi v minulosti sa tomu jednoduchým jazykom hovorilo osobné oddelenie. Spočiatku si Reacher myslel, že prišla, aby vybavili papierovanie. Plat, bankové detaily a podobne. Ale potom si uvedomil, že pre také veci by k nemu neposielali právnik. Obyčajný úradník ich vybaví bez mihnutia oka. Zrejme prišla vo veci Candice Daytonovej. Mala však nižšiu hodnotu a bez opýtania uviedla aj svoje krstné meno, na tvári mala otvorený, priateľský a ustaraný výraz, čo mohlo znamenať, že problém s Candice Daytonovou nie je až taký vážny ako s Veľkým psom.

„Neviete, čo sa stalo so Susan Turnerovou?“ spýtal sa.

„S kým?“ nechápala.

„Pred chvíľou ste prešli popri jej kancelárii.“

„Viem len to, čo som počula,“ odvetila.

„A čo ste počuli?“

„Zobrala úplatok.“

„Za čo?“

„Myslím, že ide o dôvernú informáciu.“

„Vylúčené. Uväznili ju bez súdu. Preto v záznamoch musí byť pravdepodobný dôvod. Alebo sme sa vzdali civilizovaného práva, kým som bol preč?“

„Povráva sa, že zadržala na celý deň veľmi dôležitú informáciu. Nik nechápal prečo. Teraz však už áno.“

„Akú informáciu?“

„Zatkla kapitána pechoty zo základne Fort Hood. Údajne išlo o prípad špionáže. Kapitán uviedol meno zahraničného civilného kontaktu. Majorka Turnerová informáciu zadržala dvadsaťštyri hodín a kontakt využil čas, aby zmizol.“

„Kedy presne sa to stalo?“

„Asi pred štyrmi týždňami.“

„Ale uvážnili ju len predvčerom.“

„Vtedy jej ten zahraničný kontakt zaplatil. Museli čakať na tento dôkaz. Bez neho by sa zdržanie vysvetlilo ako nekompetentnosť a nie zločin.“

„Odvolala sa proti zatknutiu pred súdnym pojednávaním?“

„Sotva.“

„Kto je jej obhajca?“

„Plukovník Moorcroft z Charlottesvillu.“

„Zo školy pre vojenských právnikov?“

Edmondsová prikývla. „Učí obhajobu zločincov.“

„Komunikuje s ňou odtiaľ?“

„Nie, myslím, že ho ubytovali v UHD.“

V Ubytovni pre hosťujúcich dôstojníkov vo Fort Dyeri. Alebo dnes na Spojenej základni Dyer-Helsington. Nešlo o hotel Ritz, ale ubytovňa nemala od neho ďaleko a nepochybne bola oveľa lepšia ako zaprdený motel na trojprúdovke poldruha kilometra od Skalného Potoka.

Edmondsová mu vytiahla stoličku, potom aj sebe a sadla si za konferenčný stôlik. „Candice Daytonová,“ začala.

Aj Reacher si sadol a povedal: „Neviem, kto je Candice Daytonová. Alebo bola.“

„Obávam sa, pán major, že zapieranie nie je najlepší spôsob, ako pristupovať k tejto veci. Nikdy nefunguje.“

„Nemôžem predsa predstierať, že si na niekoho pamätám, ak to nie je pravda.“

„Vyvoláva to zlý dojem. Posilňuje negatívny stereotyp. Obe veci sa v konečnom dôsledku obrátia proti vám.“

„Kto to je?“

Edmondsová zdvihla na stôl aktovku a otvorila ju. Vybrala z nej spis. „Niekoľko ráz vás poslali do Kórey, je tak?“

„Mnoho ráz.“

„Vrátane krátkeho pracovného pobytu s päťdesiatou piatou jednotkou vojenskej polície.“

„Ak to hovoríte vy...“

„Hovorím. Mám to tu čierne na bielom. Na konci kariéry. Takmer vaša posledná úloha. Pracovali ste v tábore Červený mrak. Čo je medzi Soulom a demilitarizovanou zónou.“

„Viem, kde to je.“

„Candice Daytonová bola americká občianka a v tom čase dočasne bývala v Soule.“

„Civilistka?“

„Áno. Už si na ňu spomínate?“

„Nie.“

„Mali ste krátku aféru.“

„Kto?“

„Vy a pani Daytonová, samozrejme.“

„Nespomínam si na ňu.“

„Ste ženatý?“

„Nie.“

„A boli ste niekedy?“

„Nie.“

„Mali ste veľa pohlavných stykov vo svojom živote?“

„To je veľmi osobná záležitosť.“

„Som vaša obhajkyňa. Tak mali?“

„V zásade toľko, koľko sa dalo. Ženy mám rád. Čisto biologická záležitosť.“

„Až toľko, že si na niektoré vôbec nepamätáte?“

„Na niektoré som sa snažil zabudnúť.“

„Spadá do tejto kategórie aj pani Daytonová?“

„Nie. Ak sa usilujem na niekoho zabudnúť, znamená to, že si ho pamätám. Nie? A nepamätám.“

„Sú aj iné ženy, na ktoré si nepamätáte?“

„Ako to mám vedieť?“

„Chápete, toto som myslela pod tým posilňovaním stereotypu. Na súde vám to nepomôže.“

„Na akom súde?“

„Candice Dytonová odišla zo Soulu hneď po tom, ako ste sa vrátili vy, a pobrala sa domov do Los Angeles, odkiaľ pochádzala. Mala radosť, že sa vracia. Našla si prácu a niekoľko rokov sa jej darilo celkom slušne. Narodila sa jej dcéra, bola usilovná a v škole sa jej darilo. V práci ju povýšili a kúpila si väčší dom. Všetko, ako má byť. Ale potom ekonomika upadla, prišla o zamestnanie a následne aj o dom. No a dnes žije s dcérou v aute a hľadá finančnú výpomoc odšadiaľ, kde má na ňu nárok.“

„No a?“

„Otehotnela v Kórei, pán major. Jej dcéra je vaša.“

10

Edmondsová listovala v spise, prstami jemne prekladala strany. „Vojenská polícia nepodniká kroky dopredu. Nevysielame

do terénu pátracie tímy. Len si poznačíme otcovo meno. Zvyčajne sa nič nestane, ale ak otec príde k nám, tak ako vy, sme povinní konať. Upovedomíme vás o vašej situácii a mieste konania súdu v Los Angeles.“

Našla stranu, ktorú hľadala. Vytiahla ju spomedzi ostatných. Posunula ju po konferenčnom stole. „Celkom logicky, ako vaša obhajkyňa, vám vrele odporúčam test otcovstva. Musíte si ho zaplatiť, ale bolo by veľmi nerozumné pristúpiť ku konečnému urovňaniu bez neho,“ povedala.

Reacher zdvihol papier. Išlo o čisto novú fotokópiu prísazného prehlásenia. Presne ako v prípade Veľkého psa. Podpisy, advokáti, pečate a kolky, všetko sa očividne vykonalo v právnej kancelárii v Severnom Hollywoode. Všade videl svoje meno. Uvádžali dátumy jeho prevelenia do jednotky 55. Zaznamenali ďalšie dátumy, časy a spoločenské aktivity. Candice Daytonová si musela viesť presný denník. Poznačili aj dátum narodenia dieťaťa. Presne deväť mesiacov po ukončení jeho služby v Červenom mraku. Dievčatko sa volalo Samantha. Skrátené pravdepodobne Sam. Dnes malo štrnásť rokov. Skoro pätnásť.

Edmondsová mu posunula ďalší papier. Čisto novú fotokópiu rodného listu. „Neuviedla doň vaše meno. Podľa mňa pôvodne bola spokojná, že ju bude vychovávať sama. Ale teraz ju zastihli zlé časy,“ vysvetlila.

Reacher nereagoval.

Advokátka pokračovala: „Nepoznám vašu súčasnú finančnú situáciu, ale musíte sa vyrovať najmenej s tromi rokmi platenia výživného. Možno aj počas vysokej školy. Súd vás zrejme osloví do mesiaca, potom sa s nimi môžete dohodnúť.“

„Nepomínam si na ňu,“ zopakoval.

„Zrejme bude lepšie nevravieť to pričasto. Tieto veci v zásade prebiehajú v nepriateľskej atmosfére, mali by ste sa, ak môžete, vyhnúť zbytočnému hnevu na pani Daytonovú. Vlastne by ste urobili múdry ťah, keby ste sa s ňou spojili dopredu. Čo najskôr. Myslím tým, aby ste prejavili ochotu.“

Edmondsová si vzala prísažné prehlásenie a potom aj rodný list. Oba papiere zaradila do spisu. Ten vložila späť do aktovky, zatvorila ju a dodala: „Ako viete, pán major, vojenský kódex stále zaraďuje cudzoložstvo medzi trestné činy. Najmä u tých, čo majú prístup k tajným informáciám. Lebo riziko ohrozenia sa všeobecne chápe ako veľmi významné. Najmä ak je do veci zapojený civilista. Ak sa však ukáže, že konáte rozumne, potom prokurátora prehovorím, aby tento aspekt vypustil. Najmä ak pristúpíte k pani Daytonovej s ponukou. Ako som povedala. Možno hneď teraz. Myslím, že to prijme veľmi pozitívne. Mám na mysli prokurátora.“

Reacher mlčal.

„Napokon, stalo sa to veľmi dávno,“ pokračovala Edmondsová. „A očividne nedošlo k ohrozeniu národnej bezpečnosti. Pokiaľ do toho nezasiahne ten váš druhý problém. S pánom Rodriguezom. Možno budú do vás dorážať so všetkým, čo sa im dostane do rúk, v takom prípade vám však len sotva pomôžem.“

Reacher naďalej mlčal.

Edmondsová vstala od stola a rozlúčila sa: „Ozvem sa vám, pán major. Dajte mi vedieť, ak budete niečo potrebovať.“

Vyšla z miestnosti a zavrela za sebou dvere. Reacher počul na chodbe klopať jej opätky, po chvíli už nič.

V celých ľudských dejinách patrí otcovstvo k najbežnejším mužským skúsenostiam. Ale u Reachera bolo vždy čosi ne-

pravdepodobné. Čisto teoretické. Ako získanie Nobelovej ceny alebo účasť vo finále bejzbalovej ligy či spev. Principiálne možné, ale čosi, čo ho pravdepodobne načisto minie. Osud pre iných ľudí, no nie preňho. Poznal otcov, počnúc svojim a svojim starým otcom a otcami priateľov z detstva, a potom niekoľko starších priateľov, čo sa oženili a začali vychovávať deti. Byť otcom sa zdalo priveľmi priamočiare a nekonečne komplexné. Na povrchu dosť ľahké. Pod povrchom až priveľmi komplikované, aby sa tým zaťažoval. Všeobecne sa javilo, že ide o každodennú vec. Dúfať v to najlepšie a klásť nohu pred nohu. Videlo sa mu, že jeho otec vždy vie, čo robí. Ale pri pohľade späť mu bolo jasné, že si to s postupom času vymyslel.

Samantha Daytonová.

Sam.

Štrnástročná.

Reacher už nemal viac času premýšľať o nej, lebo v tej chvíli sa otvorili dvere a vošiel Morgan, opäť v armádnych maskáčoch, opäť s okuliarmi na nose, opäť upravený, podráždený a na všetko pripravený. „Nadnes máte voľno, pán major. Hlásate sa zajtra ráno pred ôsmou,“ povedal.

Potrestal ho nudou, aby nemal celý deň do čoho pichnúť. Nie nezvyčajná taktika. Reacher nereagoval. Len sedel a hľadel do diaľky. Zlé správanie ani drobné porušenie disciplíny nemohlo zhoršiť jeho situáciu. V tejto chvíli naozaj nie. Ale na druhej strane aj podplukovník len stál, nemý ako skala, držal dvere, takže Reacher musel napokon vstať od stola a vyjsť z miestnosti. Vliekol sa po chodbe, kým nezačul, ako Morgan zatvára dvere na kancelárii.

Vtedy zastal o obrátil sa.

Prešiel na druhý koniec chodby a skontroloval kanceláriu vľavo. Miestnosť číslo 209. Na samom začiatku kancelária dobrého priateľa Calvina Franza. Ale už chudák zomrel. Reacher otvoril dvere, vopchal hlavu dnu a uvidel dvoch mužov, nepoznal ich. Poddôstojníci, ale nie tí dvaja spreď motela z minulej noci. Nemali na sebe tričká. Sedeli chrbtmi k sebe a usilovne pracovali na počítačoch. Pozreli naňho.

„Pokračujte,“ povedal.

Cúvol a skúsil dvere oproti. Kancelária číslo 210, kedysi pracovňa Davida O'Donnella. Ten ešte žil, pokiaľ Reacher vedel. Dupočul sa, že je súkromný detektív vo Washingtone. Ani nie tak ďaleko odtiaľto. Vsunul hlavu dnu a za stolom uvidel ženu. Mala na sebe vojenské maskáče. Poručička. Zdvihla hlavu.

„Prepáčte,“ hlesol.

V kancelárii číslo 208 sedával Tony Swan. Ďalší dobrý priateľ a tiež mŕtvy. Reacher otvoril dvere a prezrel miestnosť. Nik v nej nesedel, ale pracovala v nej len jedna žena. Na okennom parapete si všimol dámsky dôstojnícky klobúčik a na stole malé hodinky.

Dvestosedmičku už videl. Bývalá pracovňa Karly Dixonovej, dnes nikoho. Konferenčná miestnosť. Dixonová ešte žila. Podľa poslednej správy v New Yorku. Robila forenznú účtovníčku, čo znamenalo, že má veľa práce.

Na čísle 206 sedávala Frances Neagleyová. Priamo oproti jeho kancelárii, lebo väčšinu práce vykonávala zaňho. Najlepšia seržantka, akú kedy mal. Stále žije a prosperuje v Chicagu, pomyslel si. Vsunul hlavu dnu a uvidel poručika, sedel za stolom a telefonoval. Zdvihol zrak. Reacher pokrútil hlavou a vyčúval z miestnosti.

Kancelária číslo 204 patrila Stanovi Lowreyemu. Tvrdému chlapovi a dobrému vyšetrovateľovi. Rýchlo odišiel, jediný z pôvodnej jednotky dosť múdry na to, aby zmizol neporušený. Presťahoval sa do Montany, aby choval ovce a mútil maslo. Nik nevedel prečo. Bol tam jediný černochoz na ploche dvetisíc štvorcových kilometrov a ako farmár nemal takmer nijaké skúsenosti. Ale povrávalo sa, že je šťastný. Potom ho zrazilo nákladné auto. V jeho kancelárii sedel kapitán v slávnostnej uniforme. Nízky chlap, pripravený urobiť kariéru. Jediný dôvod, prečo sa tak fajnovito obliekal. „Prepáčte,“ ospravedlnil sa Reacher a vyšiel von.

V miestnosti číslo 203 bývali uschované dôkazy a stále v nej boli, aj v dvestojednotke bývali spisy a stále v nej boli, a v dvestodvojke sedávali rotní úradníci a stále v nej boli. Teraz už len seržant, dosť starý a sivý, možno bojoval s nedobrovoľnou separáciou. Reacher ho kývnutím hlavy pozdravil, vyčúval a zišiel na prízemie.

Dôstojník, čo slúžil v noci a mal kyslú tvár, odišiel a na jeho miesto za pultom sa vrátila Leachová. Za ňou viedla chodba dozadu ku kanceláriám na prízemí, od 101 do 110. Prezrel všetky. V kanceláriách 109 a 110 sedávali Jorge Sanchez a Manuel Orozco a teraz ich okupovali podobní chlapi z novej generácie. V miestnostiach 101 až 108 úradovali nie veľmi zaujímaví ľudia, až na stotrojku, čo bola kancelária dozorného dôstojníka. Sedel v nej kapitán, slušne vyzerajúci muž tesne pred tridsiatkou. Pracovný stôl mal dva razy väčší než bežný, pokrytý telefónmi, záznamníkmi, papiermi na odkazy a špeciálne jedným blokom, na ktorom už mal niekoľko listov založených dozadu, pripomínal vyondulované vlasy z päťdesiatych rokov minulého storočia. Prednú stranu pokrývali zlost-

né, bezmyšlienkovité čmáraniny. Mal na ňom ešte odsunuté škatule, prístroje a niekoľko labyrintových hlavolamov. Chlapec očividne trávil veľa času telefonovaním, väčšinou samá nuda. Hovoril južanským prízvukom a Reacher ho okamžite spoznal. Rozprával sa s ním z Južnej Dakoty viac než raz. On mu prepájal telefonáty Susan Turnerovej.

„Máte tu zamestnaný aj ďalší personál?“ spýtal sa Reacher.

Kapitán pokrútil hlavou. „Čo vidíte, to máme. Máme ľudí kdekade v Spojených štátoch amerických i za morom, ale nikoho iného vo vojenskom obvode.“

„Kolkto je v Afganistane?“

„Dvaja.“

„A čo tam robia?“

„Podrobnosti vám nesmiem prezradiť.“

„Riskantná služba?“

„Existuje v Afganistane aj iná?“

Niečo mu zachytil v hlase.

„Sú v poriadku?“ spýtal sa.

„Včera zmeškali naplánované rádiové hlásenie.“

„Je to niečo nezvyčajné?“

„Ešte sa to nestalo.“

„Viete, na akej sú misii?“

„Nemôžem povedať.“

„Nepýtam sa, aby ste mi povedali. Pýtam sa, či viete. Inými slovami, do akej miery je to tajné.“

Kapitán na okamih zaváhal a potom odvetil: „Nie, neviem, na akej sú misii. Viem jedine to, že sú kdesi na druhom konci sveta a nedostávame od nich nič, len ticho.“

„Ďakujem, pán kapitán,“ rozlúčil sa Reacher, zamieril k recepčnému pultu a spýtal sa Leachovej, či by ho odtiaľto

niekto nemohol odviezť. Zaváhala, preto dodal: „Nadnes som dostal voľno. Plukovník mi neprikázal, aby som tu sedel da- kde v kúte. Možno zabudol, ale mám právo interpretovať si rozkazy pozitívne.“

„Kam chcete ísť?“ spýtala sa.

„Na základňu Fort Dyer,“ odvetil. „Chcem sa porozprávať s plukovníkom Moorcroftom.“

„Obhajcom majorky Turnerovej?“

Reacher prikývol. „A základňa je len necelých deväť kilo- metrov odtiaľto. Nebojte sa, nebudete pomáhať vážnemu zlo- činu ani ho podporovať.“

Leachová na okamih zaváhala, potom otvorila zásuvku a vy- tiahla z nej zašpinený kľúč. „Je od starého modrého chevroleu,“ povedala. „Potrebujem ho späť na konci dňa. Cez noc vám ho nemôžem nechať.“

„Koho je to červené športové autíčko?“

„Patrí majorke Turnerovej.“

„Poznáte chlapcov, čo sú v Afganistane?“

Leachová prikývla. „Sú to moji priatelia.“

„Sú dobrí?“

„Najlepší.“

11

Na parkovisku hlavného stanu stáli tri chevrolety, dva staré, ale len jeden starý a modrý, zašpinený, dobitý, plechy poprehýba- né a na tachometri najmenej milión kilometrov. Naštartoval na prvý pokus a motor bežal ako hodinky. To potreboval, lebo premávka sa cez deň hýbala pomaly. Plno semaforov, rady vo- zidiel, samá zápcha. Ale do pevnosti sa dostal rýchlejšie než

posledný raz. Dozorný pri hlavnej bráne sa správal relatívne milo. Reacherovi blysko hlavou, že Leachová sem zrejme zatelefonovala. Čo znamenalo, že sa z nej stáva nenápadný spojenec. Z čoho mal radosť. Ak je seržant na vašej strane, svet sa točí hladšie a ľahšie. Na druhej strane vás seržant, ktorý sa postaví proti vám, môže aj zabiť.

Zaparkoval auto a vošiel do budovy, kde sa všetko znovu spomalilo. Službukonajúca poddôstojníčka pri pulte vyvolávala kade-tade a nevedela zohnať Moorcrofta. Ani na ubytovni pre hosťujúcich dôstojníkov, ani v právnej kancelárii, ani na strážnom stanovišti, ani v celách. Takže už zostalo len jedno miesto. Reacher vošiel hlbšie do komplexu, kým nezbadal značku so šípkou: *Dôstojnícky klub*. Už bolo neskoro na raňajky, ale neskoré raňajky bývali prirodzeným prostredím pre administratívnych dôstojníkov ďaleko od frontu. Najmä pre akademické hlavičky na krátkodobých návštevách.

Ako sa ukázalo, jedáleň v dôstojníckom klube bola nízka, široká a dlhá, príjemné miesto, nedávno obnovené, pravdepodobne prácu vykonal odborník, ktorý renovoval jedálne v reťazci hotelov strednej triedy. Všade plno svetlého dreva a jemne zelenej látky. Kopa rohových boxov a preto kopa oddelených miest na sedenie. Na podlahe ležal koberec. Na oknách viseli žalúzie, vytiahnuté do polovice. Reacher si spomenul na vtip, ktorý rád rozprával jeho starý kolega Manuel Orozco: *Kôň žerie obrok a dôchodca obdeň*. A hneď za tým: *Ako urobíte švajčiarsku roládu? Zhodíte Švajčiara z alpského kopca, aby roloval*. Vtedy začal David O'Donnell okamžite vysvetľovať, že švajčiarska roláda z kysnutého cesta nie je naozaj švajčiarska. Skôr britská. Z devätnásteho storočia. Je z piškótového cesta,